

**VYSOKÁ ŠKOLA EVROPSKÝCH A
REGIONÁLNÍCH STUDIÍ, O. P. S., ČESKÉ
BUDĚJOVICE**

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

**HISTORIE, VÝVOJ A BUDOUCNOST EVROPSKÝCH
KONZERVATIVCŮ A REFORMISTŮ V EVROPSKÉM
PARLAMENTU**

Autor práce: Irena Ravandi

Studijní obor: Regionální studia

Forma studia: Kombinovaná

Vedoucí práce: doc. PhDr. Valeš Lukáš Ph.D.

Katedra: Katedra společenských věd

2012

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracovala samostatně, na základě vlastních zjištění a s použitím odborné literatury a materiálů uvedených v této práci.

Souhlasím, aby práce byla uložena v knihovně Vysoké školy evropských a regionálních studií v Českých Budějovicích a zpřístupněna v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění.

.....

Děkuji vedoucímu bakalářské práce doc. PhDr. Lukáši Valešovi Ph.D. za cenné rady, připomínky a metodické vedení práce.

ABSTRAKT

RAVANDI, I. *Historie, vývoj a budoucnost Evropských konzervativců a reformistů v Evropském parlamentu : Bakalářská práce.* České Budějovice : Vysoká škola evropských a regionálních studií, o. p. s., 2012, X s. Vedoucí bakalářské práce: Doc.PhDr. Lukáš Valeš, Ph.D.

Klíčová slova: Evropský parlament, politická strana, Občanská demokratická strana, volby, předseda, členové skupiny, Konzervativní a unionistická strana, politika, volební program

Tato bakalářská práce pojednává o vzniku skupiny Evropských konzervativců a reformistů v Evropském parlamentu. Zabývá se jednotlivými členy politických stran, názorovým proudem, který strany zastávají. Seznamuje se stručnými programy politických stran a vývojem, kterým prošly. Především se zaměřuje na politický program, vztahující se k Evropskému parlamentu, který se stal obrovskou a diskutabilně fungující strukturou.

ABSTRACT:

RAVANDI, I. *History, developement and future of European conservatives and reformist in European parlament : Bachelor thesis.* České Budějovice: The College of European and Regional Studies, o. p. s., 2012. X p.
Supervisor: Doc.PhDr. Lukáš Valeš, Ph.D.

Key words: the European Parliament, political party, Civic Democratic Party, election, chairman, members of group, Conservative and Unionist Party, policy, election program

This thesis deals with a group of European conservatives and reformists in the European Parliament. It deals with individual members of political parties and current opinion that they advocate. Introduces the brief programs of political parties and development, they have undergone. Mainly focuses on the political agenda, related to the European Parliament, which became a huge and debatably functioning structure.

OBSAH:

ÚVOD.....	8
1 CÍL A METODIKA BAKALÁŘSKÉ PRÁCE.....	9
2. HISTORIE A VÝVOJ EVROPSKÝCH KONZERVATIVCŮ A REFORMISTŮ.....	10
2.1. 1973-1979 : Konzervativci poprvé v Evropském parlamentu.....	10
2.2. 1979-1992 : Slibná éra Evropských demokratů.....	10
2.3. 1992-2005 : Koalice z rozumu s Evropskými křesťanskými demokraty.....	11
2.4. 2005-2009 : Přípravy na novou eurorealistickou frakci.....	13
2.5. 2009 : Ustavení nové frakce Evropských konzervativců a reformistů.....	14
3. PROGRAMATIKA EKR.....	15
3.1. Výchozí principy Evropských demokratů.....	16
3.2. Volební programy do evropských voleb.....	17
3.2.1. Evropský volební manifest:Volte změnu.....	17
3.2.2. Plán pro hospodářskou obnovu.....	18
3.2.3. Ochrana životního prostředí.....	18
3.2.4. Transparentní a odpovědná Evropa, která stojí méně.....	19
3.2.5. Role Evropské unie ve světě.....	20
3.2.6. Řešení místo strašení.....	20
3.2.7. Řešení proti krizi.....	21
3.2.8. Řešení pro zachování pracovních míst.....	21
3.2.9. Řešení pro spravedlivý sociální systém.....	22
3.2.10. Řešení pro energetickou bezpečnost.....	22
3.2.11. Řešení pro CR v EU.....	22
3.2.12. Moderní, solidární, bezpečné Polsko.....	23

3.2.13. Moderní Polsko.....	25
3.2.14. Solidární Polsko.....	26
3.2.15. Bezpečné Polsko.....	26
4. CLENSKÉ STRANY A OSOBNOSTI EKR.....	27
4.1. Občanská demokratická strana - stručná historie.....	30
4.2. Spolupráce na poli Evropského parlamentu.....	39
5. Listina Dedecker.....	41
6. Volební akce Poláků na Litvě.....	42
7. Za vlast a svobodu - Lotyšské národní hnutí nezávislosti.....	43
8. Maďarské demokratické fórum.....	43
9. Křesťanská unie.....	44
10. Právo a spravedlnost.....	46
11. Nezávislí/Dánsko.....	49
12. Konzervativní strana ve Spojeném království.....	49
ZÁVĚR.....	52
SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ.....	54
SEZNAM PŘÍLOH.....	56
SEZNAM ZKRATEK.....	57

ÚVOD

Stávající podoba Evropské unie je výsledkem dlouhého historického vývoje, který byl po Druhé světové válce výrazně urychlen politickou vůlí „otců zakladatelů“ a hybatelů moderní evropské integrace (J.Monet, K. Adenauer). Účinně se na evropském integračním procesu podílely také vlivy zahraniční, globální. Patří k nim objektivní globalizační proces, který se stále zrychluje ve všech svých složkách (kulturní, politické, ale zejména ekonomické). Až do konce osmdesátých let minulého století se zde také významně uplatňoval faktor „studené války“, tedy rozdělení světa na sovětský a severoatlantický mocenský blok. Státy Západní Evropy stály samozřejmě na straně demokracie a svobody. Tento politický blok byl z hlediska mezinárodní bezpečnosti zajištěn zejména obrannou hegemonií Spojených států amerických. Spojené státy také vždy podporovaly integrační tendence ve spojenecké Evropě. Po pádu „Železné opony“ a po znovusjednocení Německa se polarizace světa zdánlivě vytratila. V zahraniční i ekonomické politice USA a EU se občas objevují rozpory a konflikty. Svět přestal být tak jednoduchý a srozumitelný jako tomu bylo kdysi.

Evropská unie nepochybně zůstává dominantním politickým projektem, který je veden snahou po hledání „jednoty v různosti“. Hlavním tahounem integrace zůstává zejména ekonomika a obchod. Uplatňují se však i jiné motivy, a to v různých etapách se střídavou intenzitou. Někteří evropští politici stále zdůrazňují bezpečnostní záruky, které EU představuje pro své členy. Nicméně jisté je, že žádný fungující unijní bezpečnostní systém dosud nebyl vytvořen. V této oblasti se zdá být jedinou skutečnou bezpečnostní garancí svých členů Severoatlantická aliance (NATO). Členské státy EU se stále ještě ve vztahu k NATO odlišují, což se týká i jejich vztahů k dominanci Spojených států v tomto obranném uskupení. Znovu a znovu také čteme a slyšíme o potřebě respektu ke „společným evropským hodnotám“. Těmi by měly být respektování lidských práv, demokracie, humanismus a „evropský sociální model“, který má ambici být spravedlivým ke všem vrstvám společnosti. V konfrontaci s hrozbami radikálního islamismu se stále častěji evropští myslitelé obracejí k „židovsko- křesťanským kořenům naší civilizace.

Důležitým výsledkem globální ekonomické krize po roce 2008 je také jistá skepse k ekonomické výkonnosti EU a k možnosti udržet a dlouhodobě rozvíjet

zmíněný „evropský sociální model“. Krize se stále více dotýká samé podstaty politického projektu eurozóny.

Ke všem zmíněným problémům moderní evropské zahraniční i vnitřní politiky musejí politické reprezentace jednotlivých států zaujímat pro své občany pokud možno srozumitelná stanoviska. Jako specifické politické subjekty tak v EU vznikají tak zvané „eurostrany“, tedy stranicko-politické subjekty, které se snaží integrovat unijní politické zájmy národních stran. Pravicová politická scéna v prostoru EU se historicky formovala zejména kolem křesťanskodemokratických uskupení. V Německu kolem CDU/CSU, v Itálii kolem Křesťanské demokracie. Na půdě Evropského parlamentu pak tyto strany formovaly Evropskou lidovou stranu (EPP). Tradičně se pak bránily kooperaci s ostatními konzervativními subjekty s odůvodněním, že tyto nejsou křesťanské a nejsou dostatečně proevropské. Tyto výhrady se uplatňovaly zejména ve vztahu k britským konzervativcům a k francouzským gaullistům. V roce 1978 se formovala „Evropská demokratická unie“ (EDU) jako alternativní struktura k Evropské straně lidové. EDU se snažila o liberálnější přístup k „nekřesťanským“ politickým subjektům a měla také vstřícnější postoj k politickým stranám z východoevropských států. Obě tyto rozlišnosti se však postupem času urovnaly a tak EDU s EPP nakonec splynula.

1. Cíl a metodika bakalářské práce

Ve své práci jsem se zaměřila na historii a současnost politické frakce „Evropských konzervativců a reformistů“ v Evropském parlamentu. Přesto, že Evropský parlament není v politické hře EU příliš slyšet a pro občany členských států představuje jen okrajově významného politického hráče, může ideové zakotvení jednotlivých frakcí ukázat na hlavní ideologické a politické problémy EU, a také na možnosti jejich řešení a dalšího vývoje Unie, jak jej vidí „eurorealistická“ a „euroskeptická“ politická frakce.

Skupina evropských konzervativců a reformistů vznikla po posledních volbách do Evropského parlamentu v roce 2009. Dominantními členy jsou v této frakci britští Konzervativci (25 poslanců), polští poslanci za polskou stranu PiS (15 poslanců) a poslanci za českou ODS (9 poslanců). Po jednom poslanci se připojilo k frakci z pěti dalších států (Belgie, Maďarsko, Litva, Lotyšsko, Nizozemí). Se svými 54 členy je tak skupina EKR pátou nejsilnější frakcí Evropského parlamentu.

Cílem práce tedy je sledovat úsilí evropských politiků, zejména Občanské demokratické strany, kdy po prvních volbách do EP vstoupila do ELS-EP a posléze se podílela spolu s britskými Konzervativci na vzniku nové frakce.

Prvním krokem k tvorbě vlastní práce byla četba dostupné a stanovené literatury. Po přečtení odborného materiálu, který se vztahoval ke konkrétní kapitole, došlo ke spojení poznámek, vlastních úvah a vytvoření vlastního textu. Internetovými zdroji, které jsou oficiálně propojeny s politickými stranami a frakcemi, jsem doplnila informace, které jsou nepostradatelné pro vlastní text. Převážně byla použita metoda sběrná a vyhodnocující.

2. Historie a vývoj Evropských konzervativců a reformistů

Bezprostřední původ skupiny EKR sahá do roku 2005, kdy David Cameron, zvolený do čela britských konzervativců, oznámil snahu založit v Evropě nové pravicové politické hnutí. Historické kořeny skupiny EKR je však možné vidět již mnohem dříve a to v době vstupu Velké Británie do Evropské unie. Jisté vazby má EKR také na předchozí existující skupiny jako byla Unie pro Evropu národů a skupina Nezávislí/Demokraté.¹

2.1. 1973-1979 : konzervativci poprvé v Evropském parlamentu

Počátkem roku 1973 došlo k prvnímu rozšíření Společenství a to o Dánsko, Irsko a Velkou Británii. V té době v Evropském Parlamentu existovala skupina křesťanských demokratů, sociálů, liberálů a také Evropská demokratická unie. Dne 16. 1. 1973 zde britští a dánští konzervativci založili vlastní skupinu

¹ DOČKAL, V., KANIOK, P., ZÁVĚŠICKÝ, J.: *Evropský parlament*. Brno : Mezinárodní politologický ústav Masarykovy univerzity, 2007, 24-26s., ISBN : 978-80-36869-24-1.

označenou jako „Evropští konzervativci“. Tato skupiny si vytyčila podporovat principy volného trhu a odpovědný přístup ke světovým záležitostem. S celkem 17 poslanci, z celkového počtu 198, byla pátou největší v Evropském parlamentu.

2.2. 1979-1992 : slibná éra Evropských demokratů

Skupina „Evropských demokratů“, která nahradila Evropské konzervativce, byla zformována po volbách do Evropského parlamentu, dne 17. 6. 1979. Britští a dánští konzervativci a jejich spojenci zaznamenali v těchto volbách velký úspěch a Evropští demokraté se tak stali s 63 poslanci třetí nejsilnější skupinou v Evropském parlamentu. Je třeba podotknout, že z 63 mandátů jich celých 60 držela britská konzervativní strana.

Koncem 80. let však počet poslanců této skupiny prudce klesal. Po volbách v roce 1984 měli Evropští demokraté 50 poslanců a po následujících volbách v roce 1989 už jen 34. Mnoho členů totiž odešlo do konkurenční skupiny Evropské strany lidové s převládajícím vlivem německé CDU. Evropští demokraté totiž byli dále od politického středu a méně proevropští, než ESL a stávali se tak do jisté míry izolovaní. Nastává obava, že takto okrajová skupina nebude v Evropě účinně vidět ani slyšet.

2.3. 1992-2005 : koalice z rozumu s evropskými křesťanskými demokraty

Dne 1. 5. 1992 se Evropští demokraté rozpustili a její členové získali status přidruženého členství v Evropské straně lidové. Tento status umožňoval, aby její členové byli součástí parlamentní skupiny ELS. To bylo pro konzervativce zásadní, protože ESL byla obecně považována za velmi euro-optimistickou a

integraci podporující skupinu. Nicméně toto bylo rozporu se základní ideologií britských Konzervativců.²

Zajímavé je, že pro vstup do klubu Evropské lidové strany si britští toryové vyjednali dvě výjimky: odmítnutí Evropské měnové unie a Evropské sociální charty.

Po evropských volbách v roce 1994 britští toryové své začlenění do skupiny ELS potvrdili. Nicméně jejich vztah nebyl ideální. Předseda Konzervativců William Hague proto doufal, že tuto otázku vyřeší sjednáním nového režimu po volbách v roce 1999, kdy se podařilo parlamentní skupinu přejmenovat na ELS-ED. Tato zvýrazněná nezávislost měla v souvislosti s nadcházejícím rozšířením Evropské unie o státy střední a východní Evropy umožnit vstup nových stran do pravého křídly ELS, které opakovaně vyjadřovalo odmítavý postoj k přehnaným evropským regulacím.

V roce 2002, dva roky před evropskými volbami si britští toryové stanovili tři podmínky, kterými podmínili své setrvání ve skupině ESL-ED i po volbách v roce 2004. V první z nich konzervativci požadovali právo vyslovovat své odlišné postoje na evropskou integraci. Ve druhé podmínce chtěli prosadit možnost, aby národní strany mohly vstupovat buď do ELS nebo do pravého křídla ED. Snažili se tím umožnit stranám, které se hlásily k Evropské demokratické unii bezproblémový vstup do ELS-ED. Poslední, třetí podmínka, vyžadovala zlepšení financování a personálního zázemí Evropských demokratů. K definitivní dohodě došlo 10. 2. 2004. Navíc dohoda obsahovala ustanovení, které ED garantovalo alespoň jedno místo místopředsedy frakce.

Zajímavé z hlediska dalšího vývoje politických skupin bylo zařazení pozorovatelů za Občanskou demokratickou stranu v Evropském parlamentu před volbami v roce 2004. Pozorovatelé, které ODS vyslala, zasedli ve dvou frakcích. Polovina ve frakci ELS-ED a polovina v eurokritické frakci Unie pro Evropu

² DOČKAL, V., KANIOK, P., ZÁVĚŠICKÝ, J.: *Evropský parlament*. Brno : Mezinárodní politologický ústav Masarykovy univerzity, 2007, 27-29s., ISBN : 978-80-36869-24-1.

národů. Po tomto rozdělení se ODS rozhodla napříště zasedat již jen ve frakci evropských lidovců a jejich spojenců. ODS tak po volbách v roce 2004, díky přesvědčivému vítězství, posílila pravé křídlo ELS-ED o 9 členů. Je třeba konstatovat, že ODS měla od začátku svého působení ve frakci ELS-ED zvláštní postavení, které reflektovalo celkový vztah ODS k ELS. ODS se nikdy nestala členem ELS, neboť nesouhlasila a nesouhlasí s jedním ze základních programových bodů této strany a to je stále užší integrace Evropské unie.

Pravé křídlo ESL-ED tak tvořilo něco přes desetinu celkového počtu poslanců skupiny a možnosti pro prosazování odlišných názorů v rámci evropské středo-pravicové vlády se tak stále zmenšovaly.

2.4. 2005- 2009 : přípravy na novou eurorealistickou frakci

V roce 2005 se ve Velké Británii konaly volby vedení Konzervativní strany. Jeden z kandidátů na předsedu strany, David Cameron, ve svém volebním programu horoval pro odstoupení Konzervativců z ELS-ED a vytvoření nové parlamentní skupiny. Cameron volby vyhrál a stal se předsedou Konzervativců³.

V návaznosti na vývoj ve Velké Británii Konzervativní strana a Občanská demokratická strana iniciovaly vznik „Hnutí pro evropskou reformu“. Tato platforma, vytvořená jako aliance národních středo-pravicových konzervativních politických stran podporujících volný trh a eurorealistické názory, byla založena 13. 6. 2006. Tento den předseda ODS Mirek Topolánek a lídr britské Konzervativní strany David Cameron podepsali závazek založit po volbách do Evropského parlamentu v červnu 2009 novou konzervativní frakci.

³ KAZDA, A.: *Britští konzervativci v Evropském parlamentu*. CEVRO Revue, 2/2004. Dostupné na <http://www.cevro.cz/cs/cevrorevue/aktualni-cislo-on-line/2004/2/30066-britsti-konzervativci-evropskem-parlamentu.html>

Ve stejný den byly jako potenciální členové nové skupiny přizvány polské strany Právo a spravedlnost a Občanská platforma.

Založení nové evropské frakce podpořil 7. 12. 2008 také 19.kongres ODS. Vytvoření nové pravicové nefederalistické frakce na půdě EP tak podle nejvyššího orgánu Občanské demokratické strany mělo být jednou z priorit volebního programu pro volby do EP v roce 2009.

Těsně před volbami 29. 3. 2009 přípravy na novou skupinu vyvrcholily, když zástupci ODS, britské Konzervativní strany, polské PiS, belgické strany List Dedecker, bulharské strany Pořádek, Právo a Spravedlnost/ač tato strana posléze ve volbách neuspěla/ a lotyšské Za vlast a svobodu, podepsali tzv. Pražské principy – základní programový a hodnotový dokument nové eurorealistické frakce.

2.5. 2009 : ustavení nové frakce Evropských konzervativců a reformistů

Krátce po volbách do Evropského parlamentu v červnu 2009 byl nastartován proces vzniku nové konzervativní skupiny.

Dne 22. 6. 2009 byl publikován první oficiální seznam nových členů seskupení a bylo zveřejněno, že frakce ponese název Evropští konzervativci a reformisté. K frakci se přihlásilo 55 nově zvolených poslanců EP. Jádrem nové frakce se staly britská Konzervativní strana a česká Občanská demokratická strana. Které tvořily pravé křídlo Evropských demokratů v rámci koalice s Evropskou lidovou stranou. Třetí klíčovou stranou se stala polská formace Právo a spravedlnost, jejíž poslanci dosud zasedali ve skupině Unie pro Evropu národů a samotná strana byla součástí eurostrany Aliance pro Evropu národů.

Z pětapadesáti poslanců, kteří se po svém zvolení přihlásili k nové skupině, pocházelo 26 z britské Konzervativní strany, 15 u polského PiS a 9 z české ODS. K nové frakci se dále připojilo 5 poslanců z dalších pěti zemí.

Už samotní britští konzervativci by sami naplnili jednu ze dvou podmínek k ustavení frakce – členství pětadvaceti poslanců. Tím, že se ke skupině EKR přihlásili poslanci osmi států, byla naplněna také druhá podmínka a to, že skupina musí zastupovat poslance nejméně čtvrtiny členských zemí Unie.

24. 6. 2009 se konalo ustavující zasedání skupiny Evropští konzervativci a reformisté, ve kterém byl jmenován prozatímním předsedou britský konzervativní poslanec Timothy Kirkhope. Adam Bielan z PiS a Jan Zahradil z ODS byli jmenováni prozatímními místopředsedy.

Na prvním zasedání Evropského parlamentu 14. 7. 2009 odstupující předseda Hans-Gert Pöttering prohlásil, že všechny předložené žádosti nových i původních politických skupin, včetně EKR byly schváleny. EKR tak byla způsobilá pro financování z prostředků EU, získala kancelářské prostory a místa v politických výborech a delegacích, odpovídající její velikosti.⁴

Dne 14. 7. 2009 se konaly první volby do vedení EKR. Ty však byly poznamenány sabotáží britského konzervativce Edwarda McMillan-Scotta, který se rozhodl kandidovat na místopředsedu parlamentu na vlastní pěst. Dle původních dohod však měl post předsedy připadnout Britům a post místopředsedy Polákům. Jeho rozhodnutí se zalíbilo některým dalším kolegům z řad socialistů a lidovců, kteří se rozhodli porušit nepsané právo respektování nominací navrhovaných frakcí. Výsledkem byla tříkolová bitva, ze které polský kandidát Michal Tomasz Kamiński vyšel poražen a místopředsedou byl zvolen McMillan-Scott. Nezvolení Kamińského vyvolalo pobouření v jeho mateřské straně a ta okamžitě pohrozila odchodem z frakce. Konečné bitvě zabránili sami britští poslanci, kteří se postupně vzdali své kandidatury a aklamací byl zvolen Michal Kamiński. Zástupcem místopředsedy byl zvolen Brit Timothy Kirkhope.

⁴ KAZDA, A.: *Britští konzervativci v Evropském parlamentu*. CEVRO Revue, 2/2004. Dostupné na <http://www.cevro.cz/cs/cevrorevue/aktualni-cislo-on-line/2004/2/30066-britsti-konzervativci-evropskem-parlamentu.html>

Místopředsedy EKR byli následně zvoleni Polák Adam Bielan a Čech Jan Zahradil.

3. Programatika a evropské postoje EKR

Programatika skupiny Evropských konzervativců a reformistů se odvolává k tradičním konzervativním hodnotám. Hlavními principy jsou podpora volného trhu, konkurence, omezování bariér v podnikání, snižování regulací. Rodina je považována za základ společnosti a transatlantická vazba za základ evropské bezpečnosti. EKR sdílí pragmatický názor na budoucnost Evropy, věří v její otevřenost a pružnost. EKR odmítá federalistické pojetí Evropy, kdy Brusel odebírá národním státům stále více moci.

Programatika EKR vychází z programových dokumentů Evropských demokratů a zrcadlí se i ve volebních programech hlavních politických stran EKR do Evropského parlamentu- programových dokumentech britských Konzervativců, polské strany Právo a spravedlnost a české Občanské demokratické strany. Klíčovým dokumentem je Pražská deklarace, která obhajuje reformní a nefederalistickou budoucnost Evropské unie.⁵

3.1. Výchozí principy Evropských demokratů

Jedním z prvních společných programových dokumentů, který lze považovat za prazáklad programatiky EKR, bylo Prohlášení o zásadách Evropských demokratů z šestého volebního období Evropského parlamentu z dob, kdy konzervativní proud byl součástí politické skupiny ELS-ED.

Pěti artikulovanými zásadami Evropských demokratů byly následující teze:

⁵ KOLEKTIV : *EKR se představuje*. Praha : Nakladatelství Jalta, 2009, 184s., ISBN : 978-80-86396-51-4

- Evropští demokraté věří v Evropskou unii, která podporuje hodnoty a principy členských politických stran: demokracii, svobodu jednotlivce, právní stát, národní suverenitu, svobodné podnikání, minimální regulaci, nízké zdanění, soukromé vlastnictví a respekt a bezpečí pro každého jednotlivce.
- Evropští demokraté podporují vzájemný respekt pro specifické národní zájmy a tradice v Evropě a věří, že národní parlamenty by měly zůstat základními zastupitelskými orgány národů.
- Evropští demokraté uznávají, že mnohé členské státy tvrdě bojovaly za svou nezávislost a věří, že Evropská unie by měla být založena na partnerství suverénních států. Spolupráce mezi národními státy, na základě konsenzu, by tak měla být základem, na němž jsou rozvíjeny evropské vztahy.
- Evropští demokraté věří ve výhody, které mají občané z plně funkčního jednotného trhu v rámci Evropské unie. Svobodné podnikání a principy volného obchodu jsou nejen nejúčinnějším způsobem rozdělení zdrojů společnosti, ale také jediným způsobem, jak chránit svobodu jednotlivce. Omezení práva na volný obchod, a to jak v rámci Evropské unie, tak na mezinárodní úrovni, je tedy špatné, jak z praktických tak i morálních důvodů.
- Evropští demokraté uznávají, že Evropská unie zahrnuje členské státy s výraznou historií a unikátními mezinárodními vztahy. Základem obrany a bezpečnosti v Evropě je kooperace v rámci NATO a silné transatlantické spojení.

3.2. Volební programy do evropských voleb

V rámci voleb do Evropského parlamentu v roce 2009 jednotlivé politické strany připravily a prezentovaly své politické názory ve volebních programech. Tyto volební manifesty, zejména pal programy tří hlavních

politických stran EKR, lze považovat za určitá východiska pro další programatiku EKR v Evropském parlamentu

3.2.1. Evropský volební manifest: Volte změnu (program Konzervativní strany)

Volební program britské Konzervativní strany vyzdvihuje národní zájmy a deklaruje, že Toryové budou tvrdě pracovat, aby zajistili, že Británie dostane nejlepší možné řešení z členství v EU.

Upozorňuje, že Konzervativci jsou proti větší politické integraci a proti Ústavě EU.

Volební strategie Konzervativní strany identifikuje hlavní téma pro řešení na úrovni EU jako tzv. tři „G“- globální konkurenceschopnost, globální oteplování a globální chudobu.

Volební program Konzervativní strany obsahuje čtyři základní okruhy – Plán pro hospodářskou obnovu, Ochrana životního prostředí, Podpora zemědělců a rybářů a zvýšení standardů životních podmínek zvířat, Transparentní a odpovědná Evropa, která stojí méně a Role Evropské unie ve světě. Volební program v jednotlivých kapitolách vždy uvádí výsledky u minulého volebního období a cíle pro následující etapu.

3.2.2. Plán pro hospodářskou obnovu

Základem politiky Konzervativců v této oblasti je boj proti protekcionismu a centralizaci. Podle volebního programu existuje řada klíčových otázek, kde Spojené království musí prosazovat flexibilitu a národní zájmy. Konzervativci jsou proti další harmonizaci daní v Evropě, podporují těsnější spolupráci mezi národními finančními regulátory namísto vytvoření evropského superregulátora, jejich cílem je také obnovit vnitrostátní kontrolu nad sociální a pracovní legislativou. Jsou proti připojení k eurozóně a zavedení Eura tak, aby mohli dále samostatně rozhodovat o nastavení úrokových sazeb a podporovat tak národní ekonomické zájmy.

Mezi úspěchy Konzervativců v minulém volebním období jsou zařazeny : boj o ochranu za výjimky ze směrnice o pracovní době a odmítání směrnice o agenturním zaměstnávání, zavedení evropské legislativy k malým podnikům, ochrana britských měrných jednotek, jako jsou pinty, libry a unce, v neposlední řadě snížení roamingových poplatků a zveřejňování kompletních cen letenek.⁶

3.2.3. Ochrana životního prostředí, podpora zemědělců a rybářů a zvýšení standardů životních podmínek zvířat

Konzervativci trvale podporují a podporovali evropský klimatický balíček a nesouhlasí s tvrzením, že úsilí v boji proti změně klimatu by mělo být oslabeno v souvislosti s globální ekonomickou krizí. Naopak, období ekonomických obtíží je samo o sobě důvodem, aby společenská spotřeba zdrojů byla udržitelnější, aby došlo k přechodu na nové nízkouhlíkové energetické zdroje, aby Spojené království bylo ekologičtější a bezpečnější. V oblasti zemědělství budou konzervativci prosazovat další reformu společné zemědělské politiky a bojovat proti skandálnímu praktikám lovu ryb.

Mezi úspěchy Konzervativců v minulém volebním období patří snížení emisí uhlíkových plynů o 20% do roku 2020, podpora nových požadavků na emise automobilů, prosazení lepších pravidel pro používání chemikálií a management odpadu. Konzervativci také bránili britské farmáře před nadměrnou regulací a nadbytečnými náklady, zajistili ochranu britských produktů, jako například sýr Stilton a Velšské jehněčí, dosáhli lepších standardů životních podmínek zvířat (prosazení právních předpisů, podle kterých dojde k nahrazení klecí pro slepice v celé EU do roku 2012, zlepšení životních podmínek prasat, zabránění dovozu kočičích a psích kůží do EU).

3.2.4. Transparentní a odpovědná Evropa, která stojí méně

Volební program uvádí, že konzervativci věří v Evropu, kde národy mohou spolupracovat na dosažení cílů, které nelze dosáhnout samostatně, přičemž rozhodnutí mají být přijímána na úrovni co nejbližší lidem, jejichž život ovlivňují (princip subsidiarity). Konzervativci proto prosazovali a prosazují referendum k Ústavě pro

⁶ www.conservativeeurope.com

Evropu i Lisabonské smlouvě. Volební program současně konstatuje, že je nežádoucí rozšiřovat kompetence Unie v oblasti trestního soudnictví s tím, že tato oblast musí spadat do výlučné kompetence členských států. V rámci racionalizace nákladů budou také navrhovat hlasování Evropského parlamentu o ukončení zasedání Evropského parlamentu ve Štrasburku.

Mezi úspěchy konzervativců minulých volebních období jsou zařazeny např. již zmiňovaný odpor k navrhované evropské ústavě, odmítání schvalovat evropská závěrečný účet, prosazování návrhů na snížení evropského rozpočtu anebo zavedení transparentních pravidel pro zveřejňování výdajů evropských poslanců.⁷

3.2.5. Role Evropské unie ve světě

Podle volebního programu Konzervativců bude Unie nejvíce efektivní, pokud bude otevřená okolnímu světu a projeví vůli realizovat politiku, která přinese skutečné výsledky. Koncept Evropy jako pevnosti je vnímán jako značně kontraproduktivní, stejně jako pokusy institucionálně a politicky ohromovat dění na světové scéně.

Konzervativci chtějí prosazovat, aby EU dodržovala své závazky na podporu rozvojových zemí prostřednictvím Rozvojových cílů tisíciletí (tzv. Millenium Development Goals), aby pokračovala další rozšiřování Evropské unie, aby bylo dosaženo větší energetické bezpečnosti prostřednictvím liberalizace trhů s energiemi a aby došlo k naplnění vize transatlantického trhu do roku 2015.

Mezi prezentované úspěchy Konzervativců na tomto poli je boj za lidská práva v Africe, východní Evropě, střední Asii a Barmě, přijetí vedoucí role v transatlantické hospodářské radě a odstraňování obchodních bariér mezi EU a Spojenými státy.

Volební program Konzervativní strany se věnuje i nové frakci. V předmluvě David Cameron uvádí, že společně s občanskými demokraty z České republiky založí bezprostředně po volbách v roce 2009 novou konzervativní středopravou nefederalistickou skupinu v Evropském parlamentu.

⁷ www.conservativeeurope.com

Volební program Konzervativní strany pro volby do Evropského parlamentu má 24 stran⁸.

3.2.6. Řešení místo strašení (program Občanské demokratické strany)

Volební strategie ODS považuje Evropskou unii za ambiciózní projekt, který do značné míry již vyčerpал svůj sjednocující potenciál. Konstatuje, že s přibývajícím počtem a různorodostí členů je stále obtížnější zaručit jejich „disciplinovanost“. Na jedné straně podle ODS vládne evropské rétorice duch poválečného federalistického ideálu, na straně druhé si především silné členské státy začaly znovu uvědomovat, že bude nutné položit základy nové vnitřní hierarchie. Proto jsme podle volebního manifestu ODS ⁹svědky smluvního zavádění zjednodušených rozhodovacích procesů (euroústava, Lisabonská smlouva). Tyto dokumenty, podle ODS, v konečném důsledku spíše podporují tendence velkých členských států monopolizovat evropskou integraci ve prospěch svých národních zájmů.

Ve volebním programu ODS vyzdvihovala národní zájmy. Konstatuje se, že tam, kde nebude možno dosáhnout dohody na úrovni EU nebo tam, kde se individuální opatření ukáží jako účinnější, nebude ODS váhat s prosazováním vlastní národní strategie, ať už jde o opatření proti ekonomické recesi nebo sociální ochranu občanů.

Volební program současně upozorňuje na to, že jsou oblasti, kde se možnosti individuálních států ukazují jako naprosto nedostatečné a kde bude nutné podle ODS integraci naopak rozšířit a prohloubit. Typickým příkladem je oblast energetické spolupráce a politiky bezpečnosti.

Volební program ODS obsahoval pět základních okruhů: řešení proti krizi, řešení pro zachování pracovních míst, řešení pro spravedlivý sociální systém, řešení pro energetickou bezpečnost a řešení pro ČR v EU.

⁸ <http://www.conservativeeurope.com//Media/ResourceCategories/71/euro-manifest.pdf>

⁹ www.ods.cz/eu

3.2.7. Řešení proti krizi

ODS v této části navrhuje snížení daní, snížení administrativy, zjednodušení podnikatelského prostředí, podporu českých firem v zahraničí a zvýšení tlaku na liberalizaci světového obchodu.

3.2.8. Řešení pro zachování pracovních míst

ODS se v této části přihlásila ke čtyřem základním svobodám EU včetně volného pohybu pracovních sil. Na druhé straně ovšem uvádí, že nastavení podmínek na domácím pracovním trhu musí primárně zůstat v rukou české vlády. Vláda musí mít možnost v případě potřeby zabránit zneužívání podmínek na pracovním trhu v neprospěch vlastních obyvatel.

3.2.9. Řešení pro spravedlivý sociální systém

Také v této části se ODS věnuje spíše domácím tématům. Navrhuje adresný sociální systém, sladění práce a rodinného života, aktivnější přístup k seniorům a důchodovou reformu.

3.2.10. Řešení pro energetickou bezpečnost

Volební program konstatuje, že energetika vyžaduje mezinárodní spolupráci a energetické bezpečnosti lze dosáhnout především pomocí aktivní spolupráce na úrovni EU. Na evropské úrovni chce ODS prosazovat co nejrychlejší dobudování plynovodu Nabucco a výstavbu terminálů v přístavech EU pro příjem tzv. zkapalněného plynu (LNG). Další prioritou je liberalizace energetického sektoru, jednou z hlavních zásad je, že pro firmy ze zemí mimo EU musí platit stejná antimonopolní pravidla jako pro tuzemské firmy. ODS chce také podporovat nové technologie, silnější příhraniční sítě a renesanci jaderné energetiky.

3.2.11. Řešení pro ČR v EU

V této kapitole ODS upozorňuje na úspěchy české vlády, vedené ODS, při předsednictví v Evropské radě. Podrobněji se věnuje evropským fondům, přičemž uvádí, že bude prosazovat komplexnější systém postupné přechodové pomoci regionům,

kteřá již překročí 75% HDP s cílem zajistit jim jednoznačný status a větší zabezpečení v rámci jejich rozvoje. ODS podpoří větší využívání moderních bankovních nástrojů, jako jsou úvěry či revolvingové nástroje namísto dosavadního dominujícího dotačního principu, kdy je častokrát vlastní čerpání upřednostněno před efektivitou projektů.

Současně bude ODS prosazovat další zjednodušení evropských pravidel a celkové zvýšení flexibility. Volební program se věnuje také zemědělské politice, která by namísto tradiční přímé zemědělské podpory měla být přeorientována na rozvoj venkova. ODS bude usilovat o zásadní reformu tohoto systému po roce 2013 tak, aby nerovnosti, které přináší v neprospěch českých farmářů a výrobců, byly postupně odstraněny.

Volební program se dále negativně staví jednotné evropské dani a evropské obranné politice (EU a USA by si v bezpečnostní a politické oblasti neměly konkurovat, ale úzce¹⁰ spolupracovat). Naopak pozitivní je postoj k dalšímu rozšiřování EU a posílení akceschopnosti EU v boji proti mezinárodnímu terorismu a organizovanému zločinu.

Volební program také vyzdvihoval práci europoslaneckého klubu ODS v šestém volebním období. Jako pozitivum je zdůrazňováno, že klub ODS v Evropském parlamentu hlasoval na plenárních a miniplenárních zasedáních dle svého vlastního hlasovacího seznamu, který byl připraven na základě programových priorit ODS.

Při hodnocení postojů k projednávaným politikám v šestém volebním období, volební program uvádí, že europoslanci ODS nepodpořili znění směrnice REACH- registrace, vyhodnocování, schvalování a omezování chemikálií a postavili se zamítavě k návrhu Komise na zvýšení minimální daně u piva, nepodpořili směrnici o některých aspektech pracovní doby, nepodpořili návrh Komise regulující ceny pro volání ze zahraničí či vždy usilovali o rozumné a efektivní rozdělování prostředků z evropského rozpočtu bez plýtvání či jejich dalšího navyšování, které by v konečném důsledku platila i Česká republika.

¹⁰ KANIOK, P. : *České předsednictví Rady EU*. BRNO : Mezinárodní politologický ústav Masarykovy univerzity , 2009, 151-153s., ISBN : 978-80-21053-48-9

Volební program ODS se také dotýká nové frakce. Uvádí, že je ODS ve spolupráci s britskými konzervativci připravena aktivně spolupracovat na založení nové evropské politické platformy, která se stane nositelkou alternativní vize evropské integrace vůči doposud převažujícímu eurofederalismu. Celý volební program ODS s názvem řešení místo strašení má 34.

3.2.12. Moderní, solidární, bezpečné Polsko (program strany Právo a spravedlnost)

Volební program vyzdvihuje polské národní zájmy. Právo a spravedlnost je proti federalistickým tendencím evropské integrace i proti narůstající byrokracii a předpisům v Evropské unii. Právo a spravedlnost se zavazuje k zachování EU jako mezinárodní organizace sdružující suverénní státy.

Evropská unie by měla zůstat Evropu národních států. Vize evropského superstrátu proto není přijatelná.

Podle programu polské členství v Evropské unii nemůže znamenat ukončení suverenity ani ohrožení svrchovanosti polské ústavy. Lisabonská smlouva by měla být proto doprovázena implementačním zákonem, který tyto principy zakotví a neumožní, aby evropské právo mělo přednost před polskou ústavou.

EU by měla fungovat na základě dobrovolnosti a spolupráce svrchovaných členských států, které svěří část svých pravomocí Unii jako mezinárodní organizaci. Přenos pravomocí na Unii je oprávněný pouze v takové míře a takovém rozsahu, kdy společné evropské řešení přináší další výhody. Není možné zapomenout také na otázku transparentnosti a demokratické legitimacy rozhodování v institucích EU.

Vzhledem k tomu, že podle Práva a spravedlnosti není a nebude existovat evropský národ, na který by se bylo možné odvolávat prostřednictvím voleb nebo referenda, je zapotřebí vyvinout takové mechanismy, aby rozhodování o důležitých, které mají větší dopad na občany členských států, odpovídalo rozhodovacím pravidlům na úrovni národních států.

Evropská politika nesmí být v rozporu s evropskými hodnotami a kulturní tradicí, kterou je křesťanství a učení katolické církve. Evropská unie by neměla zasahovat do věcí, týkajících se veřejné morálky, práva, rodiny a měla by respektovat

kulturní a morální integritu členských států. V tomto ohledu jsou některé evropské politiky, týkající se otázky manželství, rodiny a sexuální etiky a lidského života, neslučitelné s křesťanskou vizí.¹¹

Polská strana Právo a spravedlnost ve volebním programu v částech věnovaných roli Polska v Evropě a ve světě vyzdvihuje, že Polsko je jednou z šesti největších zemí 27 států Evropské unie. Členství v EU má dle volebního programu příznivý vliv na bezpečnost a rozvoj ekonomiky Polska. Umožňuje totiž Polsku zapojit se do jednotného trhu a podílet se na vytváření důležitých rozhodnutí, ovlivňujících politiku v Unii i mimo ni.

Program také upozorňuje na skutečnosti, že pod vedením politiků Práva a spravedlnosti si Polsko vyjednalo z rozpočtu EU pro období 2007 až 2013 až 280 miliard zlotých v rámci společné zemědělské politiky.

Zatímco některá témata Právo a spravedlnost vnímá jako výlučnou kompetenci členských států, existují podle ní oblasti, kde je dosažení vyššího stupně integrace naopak žádoucí.

Právo a spravedlnost je v tomto ohledu pro zvýšení role Unie v otázkách energetické bezpečnosti a pro vojenskou spolupráci. Energetická bezpečnost by měla být jednou z nejdůležitějších věcí, které patří do působnosti EU. Právo a spravedlnost bude také podporovat iniciativy vedoucí ke zvýšení významu EU jako bezpečnostní komunity. Pokud se jedná o vojenskou bezpečnost, Polsko by mělo mít zájem na postupném vytvoření společné armády EU. Prioritou by mělo být také partnerství se Spojenými státy a rozšíření směrem na východ. Podle Práva a spravedlnosti programy jako partnerství, východní dimenze, evropská sousedská politika a podobně mohou pouze doplňovat, nikoliv však nahradit, perspektivu plného členství těchto zemí v Unii.

Volební strategie Práva a spravedlnosti pokrývá velké množství témat, z nichž velká část je v kompetenci na národní úrovni a s evropskou politikou bezprostředně nesouvisí.

¹¹ www.ercg.pl

Volební program Práva a spravedlnosti obsahuje tři základní okruhy: moderní Polsko, solidární Polsko a bezpečné Polsko. Program uvádí, že Poláci mají právo na život v moderní, bezpečné a solidární zemi, na kterou budou hrdí.

3.2.13. Moderní Polsko

Podle programu strany Práva a spravedlnosti má být Polsko moderní zemí, která využívá rychlého a udržitelného rozvoje, která Polákům umožní dosáhnout životní úrovně podobné prosperitě tzv. států staré Evropské unie a která nabídne lidem s kvalifikací úspěšné a efektivní využití jejich znalostí, včetně nejnovějších informačních a komunikačních technologií.

Tato kapitola se věnuje formulaci efektivního systému vlády, rozvojové politiky, ochraně životního prostředí, vzdělání, výzkumu a vědě, kultuře a médiím a sportu.

3.2.14. Solidární Polsko

Program strany Práva a spravedlnosti definuje cíl, aby Polsko bylo solidární zemí, v níž přínosy hospodářského rozvoje využívají také méně bohatí občané a ekonomicky slabší regiony. Zemí, která je založena na tradičních hodnotách rodiny a kde se výchova dětí setkává s náležitým uznáním a podporou ze strany státu. Zemí, v níž mají občané zaručen důchod a pomoc v obtížných situacích.

Tato kapitola popisuje solidární mechanismy s jednotlivými cílovými skupinami, jako jsou rodiny, pacienti, pracovníci, zaměstnavatelé a uchazeči o práci, zemědělci, obyvatelé venkovských oblastí, ex-patrioty v zahraničí a Poláky obecně.

3.2.15. Bezpečné Polsko

Volební program představuje vizi bezpečného Polska jako země, která má nulovou toleranci vůči porušování zákona a kde soud fungují efektivně a činí spravedlivá rozhodnutí. Tato vize současně vnímá Polsko jako zemi, která má pevné místo v komunitě evropských států, kde prosazuje své národní zájmy.

Tato kapitola obsahuje části, které se věnují Polsku v Evropě a ve světě, vojenské bezpečnosti a obraně, politice nulové tolerance, systému soudnictví a péči o vnitřní bezpečnost.

Volební program polské strany Právo a spravedlnost má 216 stran¹².

Hlavním programovým dokumentem skupiny Evropských konzervativců a reformistů v Evropském parlamentu je Pražská deklarace, která vznikla v březnu 2009 v Praze. V této deklaraci se EKR přihlašuje k naléhavé potřebě reformovat Evropskou unii na základě eurorealistického přístupu, otevřenosti, odpovědnosti a demokracie a způsobem, který respektuje suverenitu jednotlivých národů a soustředí se na hospodářskou obnovu, růst a konkurenceschopnost.

Pražská deklarace zakotvuje následující principy :

- Svobodného podnikání, svobodného a férového obchodu a spravedlivé hospodářské soutěže, minimální regulace, nižších daní a minimálního státního aparátu jako konečného prostředku k zajištění individuální svobody, osobní i národní prosperity
- Svobody jednotlivce, větší osobní odpovědnosti i demokratické transparentnosti
- Důrazu na energetickou bezpečnost, udržitelnost energetických dodávek a rozvíjení tzv. čistých technologií v tomto oboru
- Důležitost rodiny jako základního prvku společnosti
- Suverénní integrity národního státu, nesouhlasu s unijním federalismem a obnoveného významu skutečné subsidiarity
- Prvořadé hodnoty transatlantických bezpečnostních vazeb, které jsou realizovány prostřednictvím reformované NATO a nutnosti podpory mladých demokracií napříč Evropou

¹² <http://www.pis.org.pl/dokumenty>

- Efektivně kontrolované přistěhovalecké politiky a konce zneužívání azylového řízení
- Efektivního a moderního rozvoje veřejných služeb, které citlivě vyvažují a reagují na potřeby městských i venkovských obyvatel
- Ukončení nadměrné byrokracie, větší transparentnost a bezúhonnost v institucích EU a při využívání evropských fondů členskými státy
- Respektu a rovnoprávného zacházení se všemi členskými státy EU – malými i velkými, starými i novými

4. Členské strany a osobnosti Evropských konzervativců a reformistů

Zatímco pravidla pro zastoupení států a politických stran v politických frakcích Evropského parlamentu byla v počátcích Evropského společenství značně liberální, v současnosti Jednací řád stanoví poměrně náročné podmínky pro jejich vznik. V roce 1953 pro založení politické skupiny stačila deklarace s názvem, informací o složení předsednictva a podpisy alespoň devíti členů Společného shromáždění. V roce 2009 může politickou skupinu vytvořit minimálně 25 členů a skupiny musí zastupovat poslance nejméně čtvrtiny členských zemí Unie, což je 7 států.

Z pětapadesáti poslanců, kteří jsou členy nové skupiny Evropských konzervativců a reformistů, pocházelo dvacet šest z britské Konzervativní strany, patnáct z polské strany Právo a spravedlnost a devět z Občanské demokratické strany. K nové frakci se připojilo i pět dalších poslanců z pěti zemí, čímž v ní bylo zastoupeno osm členských států Unie. Maďarsko zastupuje poslanec Lajos Bokros, který byl zvolen za Maďarské demokratické forum. Bokros je bývalý nestranický ministr financí, který na počátku 90. let provedl v Maďarsku radikální ekonomické reformy.¹³

¹³ PRAŽÁK, R.: *Stručná historie států Maďarsko*. Libri, 2005, 115-118s., ISBN 80-7277-269-4.

Dalším členem frakce se stal Robert Zile, poslanec za lotyšskou konzervativní stranu Za vlast a svobodu-Lotyšské národní hnutí nezávislosti. Zile má za sebou v národní politice kariéru bývalého ministra financí a dopravy. Jeho strana se letos sloučila s další formací a nově nese název Národní aliance.

Nizozemsko v konzervativní frakci zastupuje Peter van Dalen, který byl zvolen za koalici Křesťanská unie a Politické reformní strany. Jejich cesty se ale v EP rozešly a do EKR vstoupil pouze jako zástupce Křesťanské unie.

Další stranu zastoupenou v EKR tvoří belgická (přesněji vlámská) strana, který se donedávna jmenovala po svém zakladateli Listina Dedecker. Tato formace nominovala známého novináře Derka Jana Eppinka. Nově tato belgická strana nese název Libertariánsky, přímo, demokraticky.

Konečně zástupcem osmé členské země je poslanec Waldemar Tomaszewski, který zastupuje menšinovou volební akci v Litvě.

Frakce měla až do března 2011 54 členů, čímž byla pátou největší v EP, a to po evropských lidovcích, socialistech, liberálech a zelených. V březnu se ale frakce EKR rozšířila, když do ní vstoupila dánská nezařazená poslankyně Anna Rosbachová.¹⁴

Frakce díky ní získala člena z již deváté členské země EU a nově se dělí se zelenou frakcí dokonce o pozici čtvrté největší v EP. To platí i potom, co se podařilo do frakce EKR získat nového člena, poslance, kterým je Brit David Camqbell Bannerman. Počet členů díky tomu stoupl na aktuálních 56.

Během roku 2011 také došlo k rozdělení polské národní delegace v EKR, když část poslanců odešla do nové strany Polsko je nejdůležitější. Nově proto ve frakci existuje Delegace poslanců Práva a spravedlnosti i Delegace poslanců Polsko je nejdůležitější.

¹⁴ HLOUŠEK, V., KANIOK, P. : *Evropské politické strany po východním rozšíření EU*. Brno : Mezinárodní politologický ústav Masarykovy univerzity, 2007, 95-97s., ISBN : 978-80-21043-85-5.

V červenci 2011 se frakci EKR podařilo získat zastoupení ve vedení Evropského parlamentu, které jí bylo na začátku funkčního období v rozporu s tradičními pravidly fungování EP upřeno. Po odstoupení dvou místopředsedů EP byl na jedno z uprázdněných míst zvolen britský člen EKR Giles Chichester.

Síla frakce na evropské politické scéně se samozřejmě neodvívá pouze od postavení v Evropském parlamentu, ale také díky síle členských stran v národních vládách a parlamentech. Členské strany mají ve svých řadách dva předsedy vlády: britského premiéra Davida Camerona a českého premiéra Petra Nečase.

Kolem frakce EKR se začala také formovat soustava dalších organizací konzervativní a eurorealistické rodiny. Členské strany, jejichž poslanci zasedají v EKR, vytvořily Alianci evropských konzervativců a reformistů. Této politické straně na evropské úrovni, jak tyto subjekty definuje evropská legislativa, předsedá Jan Zahradil, což znovu potvrzuje významnou roli ODS v rámci evropského konzervativního proudu.¹⁵

V této kapitole se pokusím stručně představit politické strany, jejichž poslanci v Evropském parlamentu zasedají v EKR.

4.1. Občanská demokratická strana (ODS)- stručná historie

Občanská demokratická strana je, jako největší pravicová konzervativně liberální strana, významnou složkou české politické scény. Vzniku Občanské demokratické strany předcházela zrod Občanského fóra v listopadu 1989. Již před prvními svobodnými volbami v roce 1990 se začalo ukazovat, že stávající struktura je nevyhovující. Výsledkem střetu regionů a centra byla volba Václava Klause předsedou OF, dne 17. Října 1990. Neudržitelnost další společné existence názorově nekonzistentního OF vedla k mimořádnému, tzv. rozlučkovému sněmu OF, konaném v Praze 23. února 1991. Ten rozhodl o

¹⁵ HLOUŠEK, V., KANIOK, P. : *Evropské politické strany po východním rozšíření EU*. Brno : Mezinárodní politologický ústav Masarykovy univerzity, 2007, 47-50s., ISBN : 978-80-21043-85-5.

rozdělení OF na budoucí Občanskou demokratickou stranu a Občanské hnutí. 4. března 1991 byl oficiálně ustaven přípravný výbor ODS, jehož předsedou se stal Václav Klaus.

Ve dnech 20. - 21. Dubna 1991 proběhl v Olomouci ustavující kongres ODS. ODS byla definována jako demokratická pravicová strana s konzervativním programem. Jejím předsedou byl zvolen Václav Klaus. K ODS se tehdy hlásilo 39 poslanců ve Federálním shromáždění a 33 poslanců v České národní radě.

Koalice ODS-KDS zvítězila v parlamentních volbách v červnu 1992 jak ve Sněmovně národů FS (33,43% hlasů), ve Sněmovně lidu FS (33,90% hlasů), tak i v České národní radě (29,72% hlasů). Za ODS bylo ve Federálním shromáždění zvoleno celkem 76 poslanců a do České národní rady 66 poslanců. Prezident Václav Havel pověřil předsedu ODS Václava Klause sestavením koaliční vlády ODS – KDS -ODA - KDU-ČSL, disponující 105 mandáty ze 200.

Kabinet vládl v letech 1992-1996, za tuto dobu provedl základní reformní kroky a klidně proběhlo i rozdělení Československa v roce 1993.

Od počátku vzniku měla ODS na české politické scéně nejbližší ke Křesťanskodemokratické straně. Proces, započatý spoluprací obou stran v parlamentních volbách v roce 1992, pokračoval 2. Června 1995 podepsáním smlouvy o integraci. Po potvrzení nejvyššími stranickými orgány vešlo sloučení mezi ODS a KDS v platnost dnem 18. Března 1996. Spojení obou stran bylo vyhlášeno na předvolební konferenci 31. března. Volby do Poslanecké sněmovny proběhly ve dne 31. května – 1. června 1996. ODS v nich zvítězila se ziskem 29,62% hlasů, tzn. 68 křesel. Prezident Václav Havel pověřil Václava Klause sestavením menšinové vlády ODS – ODA – KDU-ČSL, disponující 99 křesly ze 200. Druhý kabinet Václava Klause vládl v letech 1996 – 1997. ODS v té době čelila silné vnější opozici a postupem času stále intenzivnějším problémům uvnitř koaliční sestavy.

V historicky prvních senátních volbách v listopadu 1996 získala ODS celkem 32 mandátů, což bylo nejvíce ze všech politických stran. Na jaře roku 1997 se objevily první vážné spory uvnitř menšinové vlády. Skandalizace ODS

kvůli jejím problémům s financováním vyvrcholila dne 28. listopadu 1997 výzvou tehdejších místopředsedů ODS Jana Rumla a Ivana Pilipa předsedovi Václavu Klausovi, aby odstoupil z funkce. Financování ODS se stalo i záminkou KDU-ČSL a ODA k vystoupení z koalice a vláda vzápětí podala demisi.

Na mimořádném kongresu v Poděbradech v prosinci téhož roku dal Václav Klaus svoji funkci k dispozici a následně obhájil post předsedy ODS. 19. prosince 1997 vznikla v ODS názorová platforma reprezentovaná Janem Rumlem a Ivanem Pilipem, kterou podpořila zhruba polovina poslanců a tří senátoři. Toto uskupení bylo základem vzniku nové politické strany – Unie svobody. ODS dosáhla v předčasných volbách do Poslanecké sněmovny, které se konaly 19. - 20. června 1998, s přihlédnutím k poslednímu vývoji, nečekaně dobrého výsledku a se ziskem 27,74% voličských hlasů obsadila druhé místo za ČSSD s počtem 63 křesel. Povolební jednání se ukázala jako mimořádně komplikovaná. Neprůchodnost sestavení stabilní většinové vlády a hrozby dlouhotrvající politické krize vyústily v podpis „Smlouvy o vytvoření stabilního politického prostředí v ČR“ mezi ODS a ČSSD. Tzv. Opoziční smlouva stanovila podmínky existence menšinové vlády ČSSD včetně dohody o provedení ústavních změn a změny volebního zákona.

Václav Klaus byl zvolen předsedou Poslanecké sněmovny. ODS se rozhodla pro sestavení stínové vlády, kopírující složení vlády skutečné. V senátních volbách, konaných v listopadu 1998, získala ODS 9 křesel. Libuše Benešová z ODS byla následně zvolena předsedkyní Senátu. V prvních krajských volbách v roce 2000 se ODS podařilo zvítězit v sedmi krajích ze třinácti se ziskem 24% hlasů před favorizovanou Čtyřkoalicí a ČSSD. Následně se jí podařilo obsadit posty 8 hejtmanů. Ve volbách do Poslanecké sněmovny 14. -15. června 2002 skončila ODS na druhém místě se ziskem 24,47% hlasů za ČSSD (30,20%). V senátních volbách, které se konaly na přelomu října a listopadu 2002, se ODS podařilo zvítězit v 9 senátních obvodech a dosáhla tak nejlepšího výsledku ze všech zúčastněných. ODS si upevnila pozici nejsilnějšího politického subjektu v Senátu s 26 senátory. Komunální volby se konaly ve dnech 1. - 2. listopadu 2002. ODS si zhruba udržela svoje pozice a získala nejvyšší počet 25,23% voličských hlasů před ČSSD a KSČM i přesto, že kandidovala pouze v jedné pětině obcí a měst. Uspěla především ve větších

sídlech. Z 19 statutárních měst se jí podařilo zvítězit v 16 a získala posty 13 primátorů včetně Prahy. Výsledek voleb do Poslanecké sněmovny rozpoutal v ODS diskuzi o dalším směřování její politiky.

Na přelomovém XIII. kongresu ODS, konajícím se ve dnech

13. -15. prosince 2002 ve Františkových Lázních, byl předsedou zvolen dosavadní předseda senátního klubu Mirek Topolánek, když o 11 hlasů předstihl Petra Nečase. Václav Klaus se stal čestným předsedou ODS a byl navržen na funkci prezidenta ČR. Dne 28. února 2003 byl Václav Klaus zvolen prezidentem republiky, když se mu podařilo získat 142 hlasů napříč celým politickým spektrem. V prvních volbách do Evropského parlamentu v ČR v červnu 2004 získala ODS jako volební vítěz 30% hlasů a 9 mandátů z 24, které mohlo obsadit ČR v EP. Ve volbách do krajských zastupitelstev, které proběhly v polovině listopadu 2004, zvítězila ODS a se ziskem 36,35% hlasů dosáhla svého nejlepšího procentuálního volebního výsledků v historii. Z celkových 675 krajských zastupitelů získala ODS 291 mandátů a polepšila si tak o 106 mandátů. Při následném vyjednávání získala posty 12 hejtmanů- zlepšení o 4, tedy ve všech krajích s výjimkou Jihomoravského. V říjnu a listopadu 2004 zároveň proběhly ve 29 volebních obvodech doplňovací a řádné senátní volby, ve kterých ODS obhajovala 9 mandátů. I v těchto volbách ODS dosáhla svého nejlepšího výsledku, když získala celkem 19 mandátů. Přemysl Sobotka byl po volbách zvolen předsedou Senátu.

Do parlamentních voleb v roce 2006 šla ODS s programem rovné daně a reformy veřejných financí a získala historicky nejvyšší výsledek 35% hlasů. Přes volební pat mezi pravicí a levicí se Mirku Topolánkovi podařilo v lednu 2007 získat podporu Poslanecké sněmovny a vlády se ujala koalice ODS, KDU-ČSL a Strany zelených. V senátních volbách na podzim 2006 ODS získala, jako vůbec první strana, většinu v Senátu, když získala kontrolu nad 41 mandáty z 81.

V roce 2007 zahájila koaliční vláda vedená ODS v souladu se svým programovým prohlášením a koaliční smlouvou nutné reformní kroky, jednak v oblasti veřejných financí, ale také v oblastech sociálních věcí, zdravotnictví, justice, veřejné správy a policie.

Velmi významnou roli v tomto ohledu tak byla první fáze reformy daňového systému, která přinesla zavedení rovné daně a přispěla k výraznému zjednodušení celého systému. Ke změnám došlo rovněž v rezortu zdravotnictví, kde vláda prosadila mnoho změn. Stejně tak se reformní úsilí vlády zaměřilo zejména na podporu rodin v daňové oblasti, důchodové reformy i zvýšení adresnosti celého sociálního systému, snižování nezaměstnanosti a zvyšování motivace na pracovním trhu.¹⁶

Ke zcela zásadním změnám došlo i v oblasti správy a justice. Tyto změny přinesly zjednodušení zejména do vztahu mezi občanem a státem. Jedná se o zavedení tzv. e-governmentu a Czech Pointů.

V únoru 2008 se po vypršení pětiletého funkčního období prezidenta republiky znovu konala prezidentská volba. ODS do této volby hlasy všech svých zákonodárců znovu nominovala Václava Klause. Tak jako v roce 2003 ostatní politické strany dlouho nenacházely shodu na jeho vhodném protikandidátovi a proti Václavu Klausovi byl nakonec deseti senátory navržen ekonom Jan Švejnar.

Samotnou volbu prezidenta pak provázely vleklé spory o to, zda má být veřejná nebo tajná. Sociální demokracie nakonec oproti běžným zvyklostem prosadila volbu tajnou.

První volby skončila neúspěchem, neboť ani jeden kandidát nezískal nadpoloviční většinu v prvním kole. O týden později se konala druhá volba se stejnými kandidáty. KSČM navíc přišla se svou nominací, tedy europoslankyní Janou Bobošíkovou. Ta však svou kandidaturu ještě před zahájením samotné volby stáhla. Ve všech třech kolech obdržel kandidát ODS Václav Klaus hlasy 93 poslanců, 43 senátorů a ve třetím kole byl tedy opět zvolen prezidentem České republiky.

Na podzim roku 2008 se konaly již třetí volby do krajských zastupitelstev. Vítězem voleb se stala ČSSD, která dokázala zvítězit ve všech 13

¹⁶ www.ods.cz/eu

krajích. ODS skončila na druhém místě se ziskem 23.57% hlasů. V pěti krajích se ODS stala součástí nové krajské vlády.

Ve stejném termínu se konalo také první kolo voleb do jedné třetiny Senátu PČR, v nichž ODS obhajovala devět senátorských křesel. Z celkového počtu 27 kandidátů jich 20 postoupilo do druhého kola. Ve druhém kole zvítězili pouze tři kandidáti ODS. Přemysl Sobotka byl opět zvolen do čela Senátu.

Na začátku prosince roku 2008 se uskutečnil v Praze další volební kongres ODS. V rámci svého vystoupení před delegáty kongresu se funkce čestného předsedy vzdal prezident Václav Klaus.

Na funkci předsedy ODS tentokrát kandidovali dva uchazeči a to dosavadní předseda Mirek Topolánek a pražský primátor Pavel Bém. Hlasy 284 delegátů kongresu byl nakonec předsedou ODS na další dva roky zvolen znovu Mirek Topolánek.

Do roku 2009 vstoupila Česká republika v roli předsednické země Rady Evropské unie. Hlavní cíle českého předsednictví shrnovalo motto : Evropa bez bariér. Premiér a předseda ODS Mirek Topolánek ve funkci předsedy Evropské rady spolu s vládou a českou diplomacií usiloval mimo jiné o liberalizaci ekonomik Evropské unie včetně uvolnění hospodářských regulací směrem k ostatním částem světa.

ODS v době předsednictví prokázala, že disponuje lidry, schopnými řídit složitá jednání v rámci EU a nalézat mezi 27 členskými státy nezbytné kompromisy. Dosavadní úspěchy předsednictví však byly zmařeny poté, co 24. března vyslovila Poslanecká sněmovna na návrh ČSSD vůbec poprvé v dějinách České republiky vládě nedůvěru, a to aniž by existoval jasný plán dalšího postupu.¹⁷

Mezinárodní pověst České republiky byla pádem vlády v půli předsednictví pošlapána. Po sérii složitých jednání se nakonec podařilo nalézt

¹⁷ www.ods.cz/eu

shodu na utvoření překlenovací úřednické vlády a uskutečnění předčasných voleb v říjnu téhož roku. V čele nové vlády stanul dosavadní předseda Českého statistického úřadu Jan Fischer. Do vlády své zástupce nominovaly ODS, ČSSD a SZ.

Historicky druhé volby do Evropského parlamentu, které se uskutečnily

5. -6. července 2009, proběhly ve znamení českého předsednictví v Radě EU a vládní krize způsobené nezodpovědným vyslovením nedůvěry vládě.

ODS připravila pro volby komplexní program nazvaný „Řešení místo strašení“, ve kterém se soustředila na hájení národních zájmů, zdůrazňovala potřebu fiskálního konzervatismu a podrobně se zabývala i jednotlivými politikami Evropské unie. ODS tak kladla důraz na energetickou bezpečnost, rozšíření možnosti čerpání u fondů EU, reformu společné zemědělské politiky, zachování daňové konkurence či na liberalizaci světového obchodu.

Protože na Českou republiku připadalo v novém volebním období parlamentu 22 mandátů, tedy o 2 křesla méně než ve volbách v roce 2004, dokázala ODS obhájit zisk 9 mandátů a s ním spojené i celkové vítězství. ODS získala 31,45% hlasů.

XX.kongres ODS, konaný v Praze byl nevolební. Oponenti Mirka Topolánka neuspěli s požadavkem na hlasování o důvěře předsedovi a neprosadili ani novou volbu vedení, ve které zvažoval kandidaturu na předsedu strany dosavadní místopředseda Petr Gandalovič.¹⁸

Kongres mimo jiné uložil Výkonné radě vypracovat pro určení počtu delegátů Kongresu takový klíč, který by zohlednil počet hlasů získaných ODS v jednotlivých oblastech při volbách do Poslanecké sněmovny. Předsedovi pak na jeho vlastní návrh Kongres uložil svolat do konce února 2010 ideovou konferenci, v rámci které by byl projednán materiál Vize 2020 a program pro volební období 2010-2014.

¹⁸ www.ods.cz/eu

Pod názvem Vize 2020 proběhla i série 14 regionálních veřejných debat, do kterých se kromě představitelů ODS zapojila i celá řada odborníků a které vyvrcholily 20. února 2010 Ideovou konferencí v Brně.

Občanští demokraté v rámci projektu Vize 2020 diskutovali střednědobý výhled vývoje České republiky včetně stanovení programových priorit ODS pro nadcházející období. Debata probíhala v rámci několika vnitřně soudržných sekcí a pokrývala širokou paletu témat, počínaje zdravými veřejnými financemi přes moderní sociální systém, vzdělání a zahraniční politiku až po obranu svobody.

Volbám do Poslanecké sněmovny v roce 2010 předcházela turbulentní a vůbec nejdelší volební kampaň, běžící prakticky od vyslovení nedůvěry Topolánkově vládě v březnu 2009. Původně se volby měly uskutečnit jako předčasné již v říjnu 2009. Ústavní soud však na návrh Miloše Melčáka, poslance zvoleného za ČSSD, zrušil parlamentem přijatý ústavní zákon, který předpokládal uskutečnění předčasných voleb stejnou cestou jako při obdobné situaci v roce 1998.

Následně sice došlo k široké politické shodě na změně Ústavy, která zakotvila možnost samorozpuštění Poslanecké sněmovny. Těsně před hlasováním o rozpuštění Poslanecké sněmovny však ČSSD, vedená Jiřím Paroubkem, porušila přijaté dohody a neumožnila z důvodu obav o vlastní úspěch konání voleb v listopadu 2009. Volby tak proběhly až v řádném termínu v květnu 2010 a funkční období původně „letní překlenovací“ vlády Jana Fischera se tak protáhlo na více než rok.

V průběhu volební kampaně odstoupil 1. dubna 2010 z pozice volebního lídra předseda Mirek Topolánek. O 12 dní později pak rezignoval i na funkci předsedy. Výkonná rada ustavila novým volebním lídrem místopředsedu Petra Nečase.

Ve volbách skončila ODS druhá (20,22 hlasů a 53 mandátů) za vítěznou ČSSD, která získala 22,08% hlasů a 56 mandátů. Pětiprocentní uzavírací klauzuli překročily dále TOP 09, KSČM a VV.

Volební kongres, který se uskutečnil 19. -20. června v Praze, přinesl rozsáhlou změnu vedení ODS. Předsedou byl zvolen volební lídr a designovaný premiér Petr Nečas.

Přestože ODS ve volbách nezvítězila, zahájila prakticky bezprostředně po volbách koaliční jednání s TOP 09 a VV. Prezident republiky reflektoval vůli středopravicových vlád vytvořit vládu podporovanou jejich bezprecedentní 118mandátovou většinou v Poslanecké sněmovně a pověřil Petra Nečase vedením jednání o vzniku vlády.

Koaliční smlouva, podepsaná mezi ODS, TOP 09 a VV, rozdělila vládní křesla mezi smluvní strany v poměru 6 : 5 : 4. Vláda byla jmenovaná 13. července a Poslanecká sněmovna jí vyslovila důvěru 10. srpna.

V komunálních volbách, které proběhly spolu s 1. kolem voleb do Senátu 15. -16. října 2010, obhájila ODS své prvenství mezi politickými stranami v počtu získaných mandátů. Za ODS tak bylo zvoleno 5112 zastupitelů.

Výchozí situace před senátními volbami byla pro ODS obtížná. Strana obhajovala vůbec nejvyšší počet mandátů, 18 u celkového počtu 27. Ve dvoukolovém senátním klání ODS získala 8 mandátů, když celkovým ziskem 12 mandátů zvítězila ČSSD. Rozložení sil v Senátu nezměnily ani doplňovací volby, ve kterých v březnu 2011, ve kterých na Kladensku uspěla ČSSD.

Říjnový pracovní kongres se zaměřil zejména na přípravu senátních a krajských voleb v roce 2012, změnu stanov, programové pilíře občanských demokratů a rozvoj vzdělávání členské základny. Sešel se coby jednodenní na výstavišti PVA v pražských Letňanech.

Kongres konstatoval, že do souboje o hejtmanství i senátní mandáty v roce 2012 má jít ODS s kvalitním programem, který bude propojovat centrální i regionální témata. V kontextu prohlubující se dluhové krize eurozóny Kongres přijal důležité politické usnesení, podle kterého bude ODS požadovat, aby o případném přistoupení k jednotné měně auro a současně vstupu do Evropského stabilizačního mechanismu, rozhodli občané České republiky v referendu.

Současně označil za nepřijatelné snahy o unifikaci migrační politiky v EU s tím, že myšlenku multikulturalismu považuje ODS za mrtvý koncept. Vedle drobných úprav základního dokumentu ODS také Kongres schválil zavedení institutu pozastavení členství a přechodně prodloužil mandát stávajících orgánů ODS na centrální úrovni do 31. 12. 2012. Tím také nasměroval termíny svých budoucích zasedání do tradičního podzimního období.

Dále Kongres ocenil spolupráci s Konfederací politických vězňů a jejich dlouholetou přízeň ODS a uvítal uzavření smlouvy o politické spolupráci mezi ODS a Mladými konzervativci.

4.2. Spolupráce na poli Evropského parlamentu

S blížícím se vstupem České republiky do Evropské unie se začala v prvních letech nového století řešit i otázka, do jaké skupiny ODS zamíří v Evropském parlamentu. Po volbách v roce 2004. Důležitým milníkem v zahraniční orientaci ODS i řešení otázky, kam ODS v EP vstoupí, se stal dokument s názvem Pražská výzva. Ten podepsaly 10. Července na pražském Žofíně tři pravicové strany: ODS, zastoupená Mirkem Topolánkem, Konzervativní strana, zastoupená Ianem Duncan-Smithem a polská Právo a spravedlnost, zastoupená Ludwikem Dornem. Signatáři dokumentu tak podpořili jinou možnou cestu evropské integrace, která by vedla k vzájemné a dobrovolné spolupráci suverénních národů v oblastech společného zájmu, zarámované jednotným ekonomickým prostorem, společným trhem a svobodným obchodem.

Dokument byl otevřen všem podobně smýšlejícím nelevicovým stranám a měl se stát základem pro vznik nové, eurorealitické skupiny v Evropském parlamentu po evropských volbách v roce 2004.

Plenárního zasedání EP 19. až 20. listopadu 2002 se poprvé zúčastnili pozorovatelé z České republiky, mezi nimi i zástupci ODS. Přítomno bylo celkem 199 zástupců z kandidátských zemí. Českou republiku na tomto zasedání reprezentovalo 15 poslanců a 7 senátorů, jak stanovila smlouva z Nice. Poté, co čeští vyjednavací uzavřeli v prosinci 2002 na summitu v Kodani

kapitolu Instituce, se počet členů EP za Českou republiku zvýšil na 24. ČR tak získala stejně mandátů, jako stejně lidnaté Portugalsko, Maďarsko a Řecko.

ODS měla v české pozorovatelské delegaci v EP početně nejsilnější zastoupení. Z poslanecké sněmovny bylo vysláno 5 a ze Senátu 3 pozorovatelé. Pro rozhodování ODS, do které skupiny v EP vstoupí, bylo velmi důležité směřování britské Konzervativní strany. Konzervativci po vstupu Velké Británie do ES v roce 1973 vytvořili v EP samostatnou skupinu. Tu nakonec v roce 1992 opustili a přičlenili se ke skupině Evropské lidové strany. Nestali se však členy ELS. Své začlenění do skupiny potvrdili po volbách 1994 i 1999. Po volbách v roce 1999 pak prosadili, že se skupina přejmenovala na: „ Evropská lidová strana – Evropští demokraté.“¹⁹

V roce 2003 si ale britská Konzervativní strana stanovila tři podmínky, kterými doplnila své setrvání ve skupině i po volbách v roce 2004. V první z nich konzervativci požadovali právo vyslovovat své odlišné názory na evropskou integraci. Ve druhé podmínce chtěli prosadit možnost, aby národní strany mohly vstupovat buď do Evropské lidové strany, nebo do skupiny Evropských demokratů. Konzervativci se tím snažili umožnit stranám, které se hlásily k Evropské demokratické unii, bezproblémový vstup do skupiny ELS-ED. Prosazovali, aby se národní strana mohla rozhodnout, zda chce do skupiny vstoupit na základě programu Evropské lidové strany, nebo na základě přihlášení se ke konzervativní skupině Evropských demokratů. Konečně třetí podmínka vyžadovala zlepšení financování a personálního zázemí Evropských demokratů.

Jednání mezi britskými konzervativci a vedením skupiny ELS-ED o těchto podmínkách dospělo na podzim 2003 do mrtvého bodu. Možnost odtržení britských konzervativců od ELS-ED a vznik nové parlamentní skupiny byl tedy považován za velmi pravděpodobný. Britští konzervativci posléze dosáhli splnění všech svých podmínek. Navíc dohoda obsahovala ustanovení, které garantuje skupině Evropských demokratů alespoň jednu pozici místopředsedy. Rozhodnutí konzervativců, setrvat ve skupině ELS-ED, znamenalo pro

¹⁹ www.ods.cz/eu

občanské demokraty definitivní příklon k orientaci na skupinu Evropská lidová strana-Evropští demokraté.

Krátce před volbami do Evropského parlamentu v roce 2004 ODS jasně deklarovala, že v Evropském parlamentu vstoupí do ELS-ED. Projevilo se to i ve volebním programu ODS. ODS uvádí, že bude spolupracovat se všemi politickými silami, s nimiž bude schopna nalézt dostatečný programový průnik. Politika ODS v Evropském parlamentu bude nicméně vždy vycházet z národního programu ODS. Jako dlouholetý člen uskupení pravicových stran se ODS hodlala zapojit do práce stejným způsobem jako britská Konzervativní strana, s níž ODS sdílí podobný pohled na institucionální architekturu EU i na ekonomické otázky. Po volbách do EP ODS na svých názorech setrvala a vstoupila do ELS-ED. Stala se ve volbách do EP nejsilnější českou politickou stranou. Zvítězila s 30ti % hlasů a do EP se tak dostalo devět poslanců:

Jan Zahradil, Jaroslav Zvěřina, Petr Duchoň, Miroslav Ouzký, Hynek Fajmon, Nina Škottová, Ivo Strejček, Oldřich Vlasák, Milan Cabrnok.

V současné době po volbách v roce 2009 ODS zastupuje 9 europoslanců:

- ❖ Jan Zahradil, předseda skupiny EKR a člen konference předsedů
- ❖ Miroslav Ouzký, předseda české národní delegace a člen výboru pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin
- ❖ Hynek Fajmon, pokladník skupiny EKR a člen výboru pro zemědělství a rozvoj venkova
- ❖ Milan Cabrnok, člen výboru pro zaměstnanost a sociální věci
- ❖ Oldřich Vlasák, člen výboru pro regionální rozvoj
- ❖ Ivo Strejček, člen výboru pro hospodářské a měnové záležitosti
- ❖ Evžen Tošenovský, člen výboru pro průmysl, výzkum a energetiku (místopředseda)
- ❖ Andrea Češková, členka výboru pro rozpočtovou kontrolu a výboru pro práva žen a rovnost pohlaví

❖ Edvard Kožušník, člen výboru pro vnitřní trh a ochranu spotřebitelů

5. Listina Dedecker

Listina Dedecker vznikla jako liberálně-konzervativní formace na belgické politické scéně v lednu 2007. Podnětem k jejímu vzniku byly aktivity senátora Jean-Maria Dedeckera. Programově se LDD přihlásila k liberálně-konzervativnímu programu. Navrhovala například rovnou daň či snížení byrokracie. Členem skupiny EKR je nyní Derk Jan Eppink – Libertiánsky, přímo, demokraticky, předseda belgické národní delegace a člen výboru pro hospodářské a měnové záležitosti.²⁰

6. Volební akce Poláků na Litvě

Volební akce Poláků na Litvě tvoří hlavní politickou reprezentantku polské menšiny na Litvě. Vznikla v září 1994. Poslanci AWPL zasedají střídavě v různých klubech, formace má tradičně konzervativní styl. V roce 2009 AWPL poprvé postavila svého kandidáta do prezidentských voleb. Stal se jím dlouholetý předseda strany Valdemar Tomaševski. Zisk 4,76 % hlasů odpovídal aktuální síle strany v parlamentních volbách.²¹

V evropských volbách 2009 zaznamenala AWPL premiérový stup do parlamentu. Stranu volilo 8,46% hlasů. AWPL nebyla dosud členem žádné eurostrany. Nyní spoluvytváří Alianci evropských konzervativců a reformistů. V současné době toto uskupení zastupuje Valdemar Tomaševski, předseda litevské národní delegace v EP, člen výboru pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci.

7. Za vlast a svobodu-Lotyšské národní hnutí nezávislosti

Za vlast a svobodu – Lotyšské národní hnutí nezávislosti TuB-LNNK patří mezi nejstabilnější prvky lotyšské politické scény. TuB-LNNK se považuje za konzervativní stranu se silnou národní orientací. Strana vznikla

²⁰ www.ddd.com

²¹ www.awpl.lt

v červenci 1997, kdy se spojily do té doby samostatné parlamentní formace Za vlast a svobodu a Lotyšské národní hnutí nezávislosti. Kořeny obou sjednocených složek ale sahají až do doby sovětské okupace a do tehdejších disidentských kruhů.

Vrcholem volebních úspěchů TuB-LNNK byly první evropské volby v roce 1994. TuB-LNNK volby z opozičního postavení vyhrálo s podporou téměř třetiny hlasů (29,8%), což mu přineslo čtyři z celkového počtu devíti lotyšských mandátů. TuB-LNNK se v EP zařadilo do nefederalistické frakce Unie pro Evropu národů a později se připojilo i ke korespondující eurostraně Aliance pro Evropu národů.

Jen mírné posílení oproti parlamentním volbám v roce 2002 přineslo volební klání v roce 2006. TuB-LNNK patří však jeden primát v lotyšské politice: strana jako jediná zasedá od roku 1993 nepřetržitě v Saeimu. V turbulentní lotyšské politice, kdy jen jedny volby vyhrála strana, která předtím byla v parlamentu, je to výjimečný jev. V současné době zde pracuje Roberts Zile, předseda lotyšské národní delegace v EKR, člen výboru pro dopravu a cestovní ruch.²²

8. Maďarské demokratické fórum

Maďarské demokratické fórum stvoří stabilní součást maďarské politické scény. Konzervativní subjekt zažil své největší období slávy na počátku 90. let, ale i později si vždy udržel zastoupení v maďarském parlamentu.

MDF vznikl v roce 1987. V roce 1990 s převahou vyhrálo volby do prvního svobodného parlamentu (24,72% a 164 křesel), odsunulo svého hlavního rivala SzDSz a sestavilo národně-konzervativní většinovou vládu s křesťanskými demokraty a maloročníky.

V roce 1994 strana své pozice nedokázala obhájit a odešla do opozice. V roce 1998 MDF vstoupil do parlamentu jen díky koalici se stranou Svaz mladých demokratů.

²² www.tb.lv

Ve volbách 2002 kdy pravice odešla do opozice, se MDF podařilo získat křesla, když kandidovalo v předvolební koalici s FIDeSz. O čtyři roky později MDF kandidovalo samostatně. Jeho předsedkyně Ibolya Dávid odmítla podpořit v druhém kole kandidáty FIDeSz. To sice přispělo k celkové porážce pravice, ale MDF se emancipovalo jako samostatný aktér maďarské politiky. Výsledek byl tentokrát velmi těsný (5,04%), čímž MDF získalo 11 křesel v parlamentu.

To potvrdila i dvojice maďarských voleb do Evropského parlamentu. Při prvních volbách v roce 2004 vedla kandidátku sama předsedkyně a MDF překročilo hranici 5% a získalo 1 mandát. Ibolya Dávid ho nepřijala a uvolnila místo Petru Olájosovi. Ve volbách v roce 2009 místo něj předsedkyně prosadila do čela Lájose Bokrose a Gyorgy Habsburka. Kombinace bývalého nestranického ministra financí a autora ekonomických reforem v socialistické vládě a vnuka posledního rakouského císaře a uherského krále na voliče zabrala a Dávid tak opět vyšel riskantní tah a MDF získalo jeden mandát.

MDF již před volbami udržovalo čilé kontakty s britskými konzervativci. Do voleb v roce 2009 ale náleželo jako plnoprávný člen k ELS. V minulosti bylo i členem konzervativní Evropské demokratické unie. Při povolebním vyjednávání se MDF připojilo k EKR i prostraně AEKR. V současnosti je členem Lajos Bokros, předseda maďarské národní delegace v EKR a člen výboru pro rozpočet.²³

9. Křesťanská unie

Křesťanská unie vychází z tradice menších ortodoxně protestantských stran v Nizozemsku. Strana vznikla v roce 2000, kdy se sloučily dvě její předchůdkyně.

Starší z obou stran – Reformovaný politický svaz (GPV) byl založen v roce 1984 a poprvé získal zastoupení v parlamentu v roce 1963. GPV sám sebe popisoval jako stranu, vycházející u Bible. Členy strany se mohli stát do roku

²³ .www.ecrgroup.eu

1993 pouze členové reformované církve. GPV vystupovala proti evropské integraci, protože ji považovala za produkt katolického světa. Strana podporovala vojenskou obranu Nizozemska, monarchii, decentralizaci školství a odmírala liberální reformy v oblasti sňatků homosexuálů a distribuce drog.

Reformovaná politická federace (RPF) byla založena v roce 1975 jako projev odporu části členů protestantské Antirevoluční strany vůči jejímu sloučení s katolíky do jednotné křesťanskodemokratické strany (CDA). RPF se považovala za skutečnou nositelku odkazu ARP, protože odmítala možnost společného politického postupu protestantů s katolíky. Volebního vrcholu dosáhla v roce 1982, kdy jí podpořilo 1,5% hlasů.

GPV a RPV se v roce 2000 sloučily do strany s názvem Křesťanská unie (CU). I ona za zdroj své politiky považuje Bibli a křesťanské politické myšlení, vytvořené během dlouhých staletí.

Křesťanská unie patří mezi strany, jejichž politický program pochází z křesťanské inspirace. RPF už při svém zrodu deklarovala, že usiluje o spojení všech tří ortodoxních protestantských stran. GPV ale nechtěla sloučení a po určitou dobu dokonce ani spolupráce z náboženských důvodů, protože odmítala kontakty se stranami jiné skupiny protestantské církve. Třetí strana, se kterou byla vytvořena koalice v rámci voleb do Evropského parlamentu, Státní reformovaná strana, odmítala do svých řad přijímat ženy a podporovat jejich volební právo.

Všechny tři protestantské strany začaly spolupracovat poprvé po evropských volbách v roce 1984, kdy vytvořily společnou kandidátní listinu. Objevily se úvahy o možném spojení a GPV umožnila do svých řad vstupovat i členům jiných částí reformované církve. Naproti tomu RPF odmítla opět akceptovat za stranické členy ženy a integrační proces nadále zahrnoval jen spolupráci GPV a SGP. Ty od roku 1998 začaly volit společné mluvčí a v roce 2000 vytvořily společně nový subjekt – Křesťanskou unii (CU).

CU sama sebe označuje za křesťanskou sociální stranu. Její konzervativismus se projevuje zejména v etických otázkách. Strana se odvolává

přímo na Bibli. Podporuje sice rozdělení církve a státu, ale je přesvědčena, že stát je strážcem morálky občanů.

Mezi body jejího konzervativního programu patří například podpora rodin, kde jeden z rodičů nepracuje a chce zůstat v domácnosti, zdůrazňování neděle jako dne klidu a pracovního volna, odmítání eutanazie, potratů, liberálního přístupu k drogám, boj proti prostituci a pornografii a omezení genetických modifikací.

V otázce evropské integrace podporuje, aby si Nizozemsko ponechalo v rámci EU svou subjektivitu a identitu.

V sociální a ekonomické oblasti je její program více středový. CU podporuje, aby veřejné zdravotnictví a školství zůstalo alespoň částečně v rukou státu, navrhuje zvýšení rozvojové pomoci státům třetího světa, zvýšení práv azylantů a ekologický program. Zájem o ekologii je ale u CU odvozen od přesvědčení, že člověk se musí starat o životní prostředí, které mu vytvořil bůh a musí se vhodně chovat ke všem stvořením.

CU je možné řadit mezi tzv. testimoniální strany, které usilují o propagaci svých myšlenek, přestože vědí, že nemají sílu na to, aby je prosadily ve společnosti.

V současnosti CU v Evropském parlamentu zastupuje Peter van Dalen, předseda nizozemské národní delegace a člen výboru pro dopravu a cestovní ruch.²⁴

10. Právo a spravedlnost

Polská strana Právo a spravedlnost (PiS) vznikla jako národně – konzervativní strana v roce 2001. Hlavním iniciátorem založení strany se stali bratři Lech a Jaroslaw Kaczyńští. Podnětem k založení nové formace se stala především tehdejší rostoucí popularita Lech Kaczyńského, který v tomto období

²⁴ www.christenunie.nl

vykonával funkci ministra spravedlnosti a získal se podporu občanů rzným bojem se zločinem a korupcí. Jeho popularita ještě stoupla po odvolání z vlády.

Členy PiS se stali zejména bývalí politici strany Dohoda středu (PC), Konzervativní lidové strany (SKL), Křesťansko- národního sjednocení (ZChN) a Hnutí za obnovu Polska (ROP).

Nová strana svůj program stavěla zejména na boji s kriminalitou a korupcí, čemuž odpovídal i její název. Usilovala také o změnu ústavního systému a vypořádání se s pozůstatky komunistického režimu. V zahraniční politice se vyslovovala pro vstup do EU, ale prosazoval koncepci Evropy národů. Její orientace byla vždy jasně proamerická a podporovala nasazení polských vojáků v zahraničí.

V ekonomické politice se její program projevoval jako sociálně konzervativní. Strana například odmítala rovnou daň.

V hodnotových otázkách PiS vždy podporovala konzervativní řešení, odmírala eutanázii či potraty, ale navrhovala znovuzavedení trestu smrti.

Při své první účasti v parlamentních volbách v roce 2001 stranu podpořilo 9.5% hlasujících a připadlo jí 44 poslaneckých křesel.

O čtyři roky později již ve volbách triumfovala (26.99% a 155 mandátů),. když předstihla také pravicovou, ale liberálnější Občanskou platformu. Původně očekávaná koalice obou středopracových stran se po vyhocené kampani nepodařila vyjednat a PiS po krátkém období menšinové vlády premiéra Kazimierze Marcinkiewicze vstoupila do koalice s populistickými stranami Liga polských rodin a Sebeobrana, které již jako premiér předsedal předseda strany Jaroslaw Kaczyński. Ten se před tím premiérskému křeslu bránil, protože nechtěl komplikovat bratrovu cestu do prezidentského úřadu. Lech Kaczyński byl skutečně ve druhém kole prezidentských voleb zvolen hlavou státu.²⁵

²⁵ www.ercg.pl

Po rozpadu koalice PiS vyvolala předčasné volby, v nichž si sice udržela podporu (32.11% a 166 křesel v Sejmu), ale díky propadu bývalých koaličních partnerů a vzestupu PO odešla do opozice.

PiS se dvakrát zúčastnila voleb do EP. Při prvních polských volbách získala 12,76% a sedm křesel. Poslanci PiS v EP zamířili do frakce Unie pro Evropu národů. PiS navíc vstoupila do eurostrany Aliance pro Evropu národů, v níž se stal předsedou Michal Kamiński.

Po pěti letech posílila PiS na 27,4% a 15 křesel, ale i tak zaostala za Občanskou platformou.

PiS jako signatář Pražské deklarace s ODS a britskými Konzervativci spoluiniciovala vznik frakce EKR, do níž vstoupilo všech jejích 15 poslanců a poslanec Michal Kamiński se stal prvním předsedou frakce.

V současnosti zastupují Polsko tyto europoslanci:

Právo a spravedlnost:

- ❖ Ryszard Legutko, místopředseda skupiny EKR a předseda delegace PiS v EKR
- ❖ Tomasz Poreba, člen výboru pro regionální rozvoj
- ❖ Ryszard Czarnecki, člen výboru pro rozpočtovou kontrolu
- ❖ Marek Gróbarczyk, člen výboru pro rybolov
- ❖ Konrad Szymański, člen výboru pro průmysl, výzkum a energetiku
- ❖ Janusz Wojciechowski, člen výboru pro zemědělství a rozvoj venkova
- ❖ Tadeusz Cymański, člen výboru pro zaměstnanost a sociální věci
- ❖ Jacek Kurski, člen výboru pro regionální rozvoj
- ❖ Zbigniew Ziobro, člen výboru pro právní záležitosti

Polsko je nejdůležitější:

- ❖ Michal Kamiński, předseda delegace PJN v EKR, člen výboru pro rozvoj

- ❖ Pawel Kowal, člen výboru pro zahraniční věci
- ❖ Marek Migalski, člen výboru pro kulturu a vzdělávání

Nezávislí:

- ❖ Adam Bielan, místopředseda skupiny EKR, výbor pro vnitřní trh a ochranu spotřebitelů
- ❖ Jacek Wlosowicz, člen výboru pro rozpočet

11. Nezávislí/Dánsko

Dánsko reprezentuje v EKR nezávislá poslankyně Anna Rosbach, předsedkyně dánské národní delegace, členka výboru pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin.

12. Konzervativní strana ve Spojeném království

Britská konzervativní strana se považuje za za nejdéle existující stranu světa. Je uznávaným vzorem evropského i světového konzervativizmu. Její oficiální název zní Konzervativní a unionistická strana.²⁶

Často je označována jako strana toryů, a to podle historické předchůdkyně, založené v roce 1678. K největším osobnostem její historie patřili premiéři Winston Churchill (1940-1945 a 1951-1955) a Margaret Thatcherová (1979-1990). Dalšími premiéry v poválečném období byli Edward Heat (1970-1974) a John Major (1990-1997).

Strana tvoří jeden z hlavních pólů britského bipartismu. Nejprve byli jejím soupeřem liberálové, které později nahradili labouristé.

Ve straně existují aktuálně tři základní proudy: liberální konzervativci, podporující volný trh, tradiční konzervativci a „One Nation Conservatives“.

²⁶ www.conservativeeurope.com

Konzervativci byli od roku 1997, kdy premiér John Major prohrál volby, nepřetržitě v opozici. To se změnilo až posledními volbami, které David Cameron vyhrál a usedl na křeslo ministerského předsedy, jako stranický lídr. Předsedou strany je Eric Pickles. Lídr vede stranu do parlamentu a do voleb a je stranickým kandidátem na premiéra, předseda odpovídá za chod strany. Lídra volí složitým systémem členská základna a parlamentní frakce navíc se systémem čas od času mění.

Volební výsledek konzervativců nikdy neklesl pod 30% a pohybuje se mezi 30 a 50% hlasů, jednou dokonce získali absolutní většinu hlasů.

Strana je tradičně silná v Anglii, v posledních desetiletích výrazně ztratila ve Skotsku a Walesu, kde ustoupila z pozice druhé nejsilnější strany.

Konzervativci původně prosadili členství země v ES proti labouristickému odporu. Od časů premiérky Thatcherové ve straně existuje silné euroskeptické křídlo a strana celkově má k integraci chladnější přístup. Konzervativci měli v EP střídavě vlastní konzervativní frakci a spolupracovali ELS. Do posledních voleb do EP v červnu 2009 byli součástí frakce ELS-ED, a to její části Evropští demokraté. Již před volbami vyhlásili, že frakci opustí a založí novou. Po volbách slib splnili a vstoupili do EKR. Dosud nepatřili k žádné prostraně, jen k zaniklé konzervativní Evropské²⁷ demokratické unii (EDU). Nyní jsou zakladateli AEKR.

Součástí frakce je nepřímou i Ulsterská unionistická strana (UUP) ze Severního Irsku. Ta tradičně spolupracuje s konzervativci a v posledních volbách do EP dokonce obě strany vytvořily předvolební alianci. Jejím zástupcem ve frakci je Jim Nicholson, člen UPP. Ulsterská unionistická strana je historicky hlavním reprezentantem protestantské části obyvatelstva, která podporuje Unii Severního Irsku se Spojeným královstvím.

Nicholson do voleb v roce 2009 náležel do frakce ELS-ED, a to do jejího křídla Evropští demokraté, kde sdílel členství s britskými konzervativci.

²⁷ EVROPSKÝ PARLAMENT : *Jednací řád*, 7. Volební období, červenec 2009. Dostupné na <http://www.europarl.europa.eu/parliament/expert/staticDisplay.do?language=CSid=56>

- ❖ Martin Callan, předseda britské národní delegace v EKR
- ❖ Timoty Kirkhope, člen výboru pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci
- ❖ Philip Bradbourn, člen výboru pro regionální rozvoj
- ❖ Malcolm Harbour, člen výboru pro vnitřní trh a ochranu spotřebitelů
- ❖ Geoffrey Van Orden, člen výboru pro zahraniční věci
- ❖ Sir Robert Atkins, člen výboru pro zahraniční věci
- ❖ Giles Chichester, člen výboru pro průmysl, výzkum a energetiku
- ❖ James Elles, člen výboru pro rozpočet
- ❖ Jacqueline Foster, členka výboru pro dopravu a cestovní ruch
- ❖ Ashley Fox, člen výboru pro ústavní záležitosti
- ❖ Richard Ashworth, člen výboru pro zemědělství a rozvoj venkova
- ❖ David Campbell Bannerman, člen výboru pro mezinárodní obchod
- ❖ Nirj Deva, člen výboru pro rozvoj
- ❖ Vicky Ford, členka výboru pro hospodářské a měnové záležitosti
- ❖ Julie Girling, členka výboru pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin
- ❖ Daniel Hannan, člen výboru pro právní záležitosti
- ❖ Syed Kamali, člen výboru pro ústavní záležitosti
- ❖ Emma McClarkin, členka pro kulturu a vzdělávání
- ❖ Struan Stevenson, člen výboru pro rybolov
- ❖ Kay Swinburne, členka výboru pro hospodářské a měnové záležitosti
- ❖ Roger Helmer, člen výboru pro zaměstnanost a sociální věci
- ❖ Sajjad Karim, člen výboru právní záležitosti

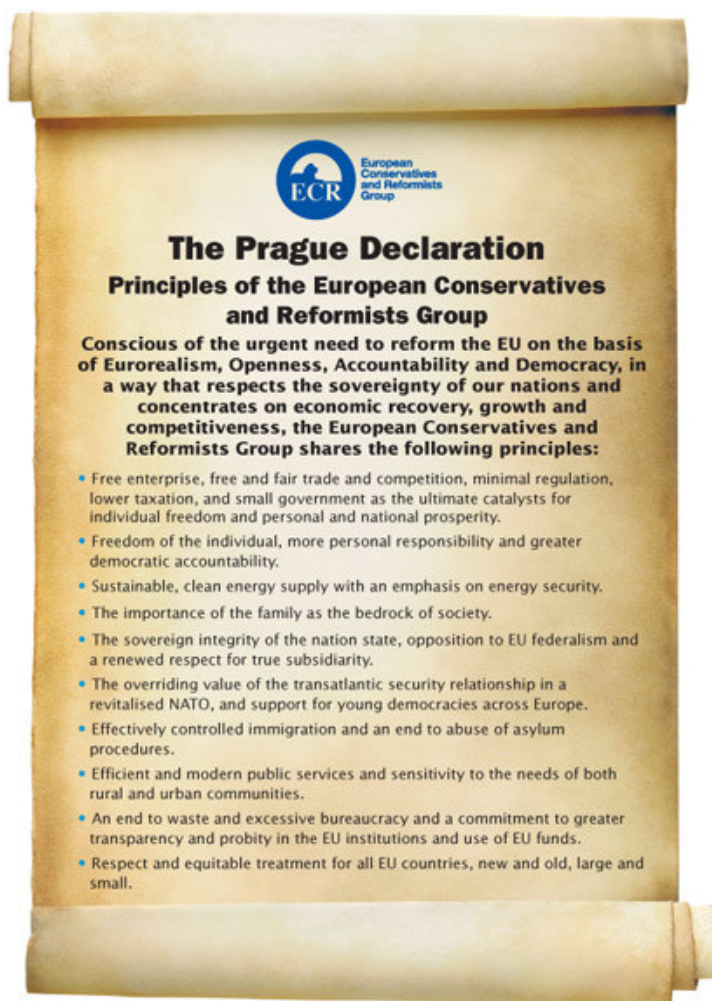
- ❖ James Nicholson, člen výboru pro zemědělství
- ❖ Robert Sturdy, člen výboru pro mezinárodní obchod
- ❖ Charles Tannock, člen výboru pro zahraniční věci
- ❖ Marina Yannakoudakis, členka výboru pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin

Závěr

Evropská unie dnes prochází obtížnou vývojovou etapou. Ekonomická situace ve světě se nevyvíjí právě příznivě. „Dluhová krize EU“ je dobře známým fenoménem a stále více se ukazuje, že nebude snadné ji překonat. Krizový vývoj v Řecku může být následován některými dalšími členskými zeměmi (Portugalsko, Španělsko). Taková situace jakoby hrála do politických karet uskupení EKR, které deklaruje potřebu reformovat EU a zvýšit její transparentnost a posílit evropský volný trh. Zatím se však nezdá, že by frakce na svou stranu získávala opravdu vlivné politiky z ostatních velkých evropských zemí s výjimkou Velké Británie. Je zřejmé, že reformní zájmy britských politiků v EKR nejsou úplně identické se zájmy politiků kontinentálních. Zůstává tedy velkou výzvou pro tuto novou politickou frakci, získat nové spojení v ideologickém prostoru ostatních členských států.

Zajímavým problémem jsou ideologické rozdíly, které můžeme mezi jednotlivými národními skupinami EKR vysledovat. Britští konzervativci opakovaně velmi intenzivně koketují s environmentalistickými politickými názory, které u řady ostatních stran mnoho pochopení nenacházejí. Také extrémněji národovecké a křesťansko-fundamentalistické postoje polské strany PiS se nezdají úplně kompatibilní se spíše liberálními pozicemi třeba naší ODS nebo i britských toryů. Přirozené spojení by frakce EKR měla hledat v pravicových politických uskupeních. Ve stávající krizové politické etapě EU lze stále častěji slyšet hlasy, které volají po omezení evropské byrokracie, zvýšení demokratické kontroly institucí EU a také po reformě politického projektu eurozóny. V materiálech EKR se však o dialogu s ostatními frakcemi mnoho nedočteme. Doufejme, že přece jen nějaké snahy o plodný dialog zde

probíhají. Bez rozšíření vlivu EKR do dalších členských zemí a jejich politických stran se totiž sotva dočkáme nějaké smysluplné evropské reformy. O její potřebě dnes zřejmě stále méně politiků v EU pochybuje. Chybí však odvaha a odhodlání ustoupit ze zaběhnuté „eurooptimistické“ strategie, která všechny problémy doporučuje řešit prostřednictvím „více Evropy“, a tedy posílením vlivu unijních institucí, tedy pravého opaku toho, o čem usiluje frakce EKR v Evropském parlamentu.

Příloha I. ²⁸

Příloha II. ²⁹<http://ecrgroup.eu/cz/?p=2323>

²⁸*Pražská deklarace* [online].2012 [cit. 2012-01-15]. Dostupné z WWW:
<<http://ecrgroup.eu/cz/?p=2323> >

²⁹*Logo ECR* [online].2012 [cit. 2012-01-18]. Dostupné z WWW:
< <http://ecrgroup.eu/> >

Seznam použitých zdrojů

Literární zdroje:

1. PRAŽÁK, R.: *Stručná historie států Maďarsko*. Libri, 2005, 144s., ISBN 80-7277-269-4.
2. FIALA, P., MAREŠ, M., SOKOL, P., : *Eurostrany, Politické strany na evropské úrovni*. Brno : Barrister&Principal, 2007, 269s., ISBN : 978-80-87029-05-3.
3. HLOUŠEK, V., KANIOK, P. : *Evropské politické strany po východním rozšíření EU*. Brno : Mezinárodní politologický ústav Masarykovy univerzity, 2007, 177s., ISBN : 978-80-21043-85-5.
4. KANIOK, P. : *Předsednictví Rady EU*. Brno : Mezinárodní politologický ústav Masarykovy univerzity, 2009, 173s., ISBN : 9788021047655
5. KANIOK, P. : *České předsednictví Rady EU*. BRNO : Mezinárodní politologický ústav Masarykovy univerzity , 2009, 240s., ISBN : 978-80-21053-48-9
6. KOLEKTIV : *EKR se představuje*. Praha : Nakladatelství Jalna, 2009, 184s., ISBN : 978-80-86396-51-4 DOČKAL, V., KANIOK, P., ZÁVĚŠICKÝ, J.: *Evropský parlament*. Brno : Mezinárodní politologický ústav Masarykovy univerzity, 2007, 244s., ISBN : 978-80-36869-24-1.

Elektronické zdroje:

1. BLÁHOVÁ, M.: *Politické skupiny v Evropském parlamentu*. Parlamentní institut, Parlament ČR 2006. Dostupné na www.ods.cz/eu
2. <http://www.psp.cz/kps/pi/PRACE/pi-1-170.pdf>.

3. EUROPEAN DEMOCRATS : *ED Statement of Principles*. Dostupné na <http://www.conservatives.cum/pdf/ED-principles.pdf>
4. KAZDA, A.: *Britští konzervativci v Evropském parlamentu*. CEVRO Revue, 2/2004. Dostupné na <http://www.cevro.cz/cs/cevrorevue/aktualni-cislo-on-line/2004/2/30066-britsti-konzervativci-evropskem-parlamentu.html>
5. EVROPSKÝ PARLAMENT : *Jednací řád*, 7. Volební období, červenec 2009. Dostupné na <http://www.europarl.europa.eu/parliament/expert/staticDisplay.do?language=CSid=56>
6. www.conservativeeurope.com
7. www.ercg.pl
8. www.stronapjn.pl
9. www.christenunie.nl
10. www.ods.cz/eu
11. www.zahradil.cz
12. *Pražská deklarace* [online].2012 [cit. 2012-01-15]. Dostupné z WWW: <<http://ecrgroup.eu/cz/?p=2323> >
13. *LogoECR* [online].2012 [cit. 2012-01-18]. Dostupné z WWW: < <http://ecrgroup.eu/>>
14. www.ecrgroup.eu

Seznam příloh:

- Příloha I. : Pražská deklarace
- Příloha II. : LogoECR

Seznam zkratk

CDU – Křesťansko demokratická unie

EDU – Evropská demokratická unie

EKR – Evropští konzervativci a reformisté

ELS – Evropská lidová strana ODS – Občanská demokratická strana

PiS – Právo a spravedlnost

KDS – Křesťansko-demokratická strana

KDU-ČSL – Křesťansko demokratická strana – Československá strana lidová

ČSSD – Česká strana sociálně demokratická

KSČM – Komunistická strana Čech a Moravy

TOP 09 – Tradice, odpovědnost, prosperita

VV – Věci veřejné

LDD – Listina Dedecker

AWPL – Volební akce Poláků na Litvě

TuB-LNNK – Za vlast a svobodu-Lotyšské národní hnutí nezávislosti

MDF – Maďarské demokratické fórum

UUP – Ulsterská unionistická strana

FIDeSz – Svaz mladých demokratů

GPV – Reformovaný politický svaz

RPF – Reformovaná politická tradice

CDA – Křesťansko demokratická strana

CU – Křesťanská unie

PC – Dohoda středu

SKL – Konzervativní lidová strana

ZChN – Křesťansko národní sjednocení

ROP – Hnutí za obnovu Polska